

10YV10Z 1949
TAM0YZ 5709
ET0Z A.—AP10. 4

THEORY NA

ΚΡΕΟΥΛΑ (ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΚΕΡΕΝ ΚΑΓΙΕΜΕΤ ΛΕΪΣΡΑΕΛ
(ΕΘΝΙΚΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΡΡΙΚΟΣ Κ. ΦΟΡΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΥ 3 - ΤΗΛ. 28556

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 4 - ΑΘΗΝΑΙ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1949, ΤΑΜΟΥΖ 5709

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
L. Wurmbrand : Τὸ 20 Ταμούζ	3
Th. Herzl : Αὐτοβιογραφία	6
Th. Herzl : Ἡμερολόγιο	10
Stefan Zweig : Θεόδωρος Χέρτσλ	13
* : Πῶς ἔγινε τὸ ἔβραϊζὸ ἀλφάβητο	15
H. H. Bialik : Φύγε! (ποίημα)	17
T. W. : Ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἀβίβα	20
P. Bat - Yediyah : Δαβὶδ Μπὲν Γκουριὸν	23
* : Ἡ μόδα στὸ Ἰσραήλ	25
E.K.Φ. : Πολιτικὴ Ἀνασκόπηση	27
* : Γράμματα στὸν Διευθυντὴ	28
* : Εἰδήσεις τοῦ Κέρεν Καγιέμετ	30

Συνδρομαί : Ἐτησίᾳ Δρχ. 40.000 Ἐξαμηνιαία Δρχ. 20.000

Διευθυντὴς - Ὑπεύθυνος :

ΕΡΡΙΚΟΣ Κ. ΦΟΡΤΗΣ Κατοικία : Πατησίων
160 β - Ἀθήναι.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου :

ΒΙΚΤΩΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Κατοικία : Προύσσης
21 - Περιστέρι.

ΤΥΠΟΙΣ: Π. Α. ΔΙΑΛΛΗΜΑ

ΤΟ 20 ΤΑΜΟΥΖ

Τὸ μόνο γεγονός πού ἐνώνει τὰ ὀνόματα τοῦ Θεοδώρου Χέρτσλ καὶ τοῦ Χαΐμ Νάχμαν Μπιάλικ στὸ γιορτασμὸ τοῦ 20 Ταμούζ, εἶναι τὸ ὅτι πέθαναν τὸν ἴδιο μῆνα σ' ἀπόσταση πολλῶν ἐτῶν ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Συσχέτιση φαινομενικῶς τυχαία, πού ὁ λαὸς ὅμως, μὲ τὴν ἀξιοσημείωτη διαίσθησή του, ἀρπάξε καὶ συγκράτησε ἀιέσως, συνδυάζοντας τὰ δυὸ ὀνόματα καὶ δημιουργώντας μὲ τὸ ἔργο καὶ τὴ μνήμη των δυὸ μεγάλων νεκρῶν, τὰ γερὰ θεμέλια τῆς ἐθνικῆς ἐβραϊκῆς ἀναγέννησις.

Τὸ «θαῦμα» Θεόδωρος Χέρτσλ μᾶς κάνει νὰ σκεφθοῦμε τὸ μεγάλο γεγονός τῶν βασιλέων ψαλμωδῶν, τῶν ὄραματιστῶν καὶ τῶν ποιητῶν πού κατὰ διαστήματα δώσανε μιὰ νέα ἔξαρση στὴ ζωὴ τῶν λαῶν. Χορεύοντας καὶ τραγουδώντας μπροστὰ στὴν Κιβωτὲ, ὁ Δαβὶδ ἀναψε περισσότερο τὴν φαντασία καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ του, παρὰ μὲ τίς λαμπρὲς στρατιωτικὲς νίκες του: Καὶ συναντᾶμε τέτοια παραδείγματα καὶ στὴν ἱστορία τῶν ἄλλων λαῶν.

Μιλῶντας μπροστὰ στοὺς βασιλεῖδες γιὰ ν' ἀπελευθερώσῃ τὸ λαὸ του ἀπὸ μιὰ χιλιετὴ σκλαβιά, ὁ Χέρτσλ ἀνανεώνει τὴν ἀρχαία εἰκόνα τοῦ Μωϋσῆ μπροστὰ στὸν Φαραῶ, καὶ ὅπως συνέβη μὲ τὸν Μωϋσῆ, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἢ νὰ τὸν παρατήσῃ, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ τὸν ἀγνοήσῃ.

Ἡ φωνὴ του ἀνάγκαζε ὅλους νὰ λάβουν θέσιν.

Μερικὲς βιογραφίες ὑπερβολικὰ ἀπολογητικὲς ἀπεσιώπησαν ἢ περιώρισαν στὸ ἐλάχιστο τὸ γεγονός ὅτι ἕως τὸν Χέρτσλ, μιὰ συνεχὴς σειρὰ ἀπὸ «σιωνιστὲς» ἐκράτησε ζωντανὴ στὶς ἐβραϊκὲς μᾶζες τὴν ἰδέα τῆς ἐπιστροφῆς στὸ Ἔρετς—Ἰσραήλ, μὲ τὸν σκοπὸ ν' ἀναγεννηθῆ τὸ ἐθνικὸ Κράτος. Καὶ τὰ ἔργα τῶν σιωνιστῶν αὐτῶν δὲν περιοριζόντουσαν σὲ ἀφηρημένες καὶ ἀόριστες διεκδικήσεις ἀλλὰ παρουσίαζαν σχέδια ἀποικισμοῦ καὶ χρηματοδοτήσεως, μιὰ ὀλόκληρη πολιτικὴ οικονομικὴ καὶ ἐθνικὴ, πού τοῦλάχιστον μερικῶς, εἶναι σήμερα στὸ στάδιο τῆς πραγματοποιήσεως.

Ἄλλὰ ὁ λαὸς ἀγνοεῖ αὐτὰ τὰ ἔργα καὶ τοὺς συγγραφεῖς των, καὶ τιμᾶ μ' εὐλάβεια—καὶ μὲ τὸ δίκιο του—τὴ μνήμη τοῦ Θεοδώρου Χέρτσλ.

Ζοῦμε ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἠχὴ τῆς φωνῆς του.

Ὁ Χέρτσλ δὲν εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ σιωνισμοῦ, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ. Ὑπῆρξε ὁ πρῶτος πού ἔσπασε τίς ἀλυσίδες τῆς ἀδυναμίας μας. Τοῦ χρωστᾶμε αὐτὴ τὴν κραυγὴ ἀπολυτρώσεως: «Ἄν τὸ θελήσουμε, δὲν θὰ εἶναι ὄνειρο». Δείχνοντάς μας τὴ δύναμη, πού μπορούσε νὰ πηγᾶσῃ ἀπ' τὴ θέλησή μας, μᾶς ξανάδωσε τὴν ἐλευθερία. Ἐδῶσε καινούργια δύναμη καὶ κινούργια ζωὴ στὰ λόγια τῆς Τορᾶ «Ἡ ἐντολὴ πού σοῦ δίνω σήμερα, δὲν βρίσκεται ὀπισθόποτε πάνω ἀπ' τίς δυνάμεις σου καὶ ἔξω ἀπ' τὴ σκέψη σου.»

Ὁλόκληρος ὁ ἐβραϊκὸς λαός, ἀπ' τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη τοῦ κόσμου, ξύπνησε στοὺς ἠχοὺς τῆς σάλπιγγας αὐτῆς: οἱ συνειδήσεις ἀναστατώθηκαν, ἢ

ἀδιαφορία συγκλονίσθηκε. Δὲν μπορούσε νὰ μὴ διαλέξῃ κανεὶς, δὲν μπορούσε νὰ μὴ λάβῃ θέση. Ναὶ ἢ ὄχι, αὐτὸ ἦταν τὸ δίλημμα, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πιά τρόπος νὰ τὸ ἀγνοήσῃ κανεὶς.

«Κύτταξε, βάζω σήμερα μπροστά σου τὴ ζωὴ καὶ τὸ καλὸ, τὸ θάνατο καὶ τὸ κακὸ».

Ὁ Θεόδωρος Χέρτσλ ἔβαζε τοὺς Ἑβραίους μπροστά σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ δίλημμα, καὶ γι' αὐτὸ καὶ σημειώνει τὴν ἀρχὴ μᾶς νέας ἐποχῆς στὴν ἱστορία τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ, πού θὰ φέρῃ καὶ θὰ διατηρήσῃ τὴ σφραγίδα τῆς προσωπικότητάς του.

Γιὰ τὸν λαὸ του, ὁ Θεόδωρος Χέρτσλ πέθανε πολὺ νέος, στὸν κολοφῶνα τῆς δημιουργικῆς του δράσεως. Ἀλλὰ δὲν πέθανε πολὺ νέος γιὰ τὸ ἔργο του, πού εἶχε συμπληρωθῆ ἀπὸ τὸ 1897, ὅποτε μὲ τὸ πρῶτο συνέδριο ξανάδωσε στὸ λαό, σκορπισμένο ἀνάμεσα στὰ ἔθνη, τὴ συνείδηση τῆς ἐθνικῆς του χρησιμότητάς.

Ἐπῆρχε πιά στὸν κόσμο κάτι τὸ καινούργιο, ἡ θέληση τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ. Κι' ἀπὸ τότε, τὸ ὄρατο ὄραμα πού ὁ Χέρτσλ εἶχε ἀποσπάσει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τοποθετήσῃ μπροστά μας, προσιτὸ πιά στὴ θέλησή μας, θὰ συγκλονίσῃ τὸν ἑβραϊκὸ λαὸ καὶ θὰ ζητήσῃ τὴν πραγματοποίησή του.

Ὁ Θεόδωρος Χέρτσλ δὲν μπορούσε παρὰ νὰ φθαρή σ' αὐτὸν τὸν τιμῶν ἀγῶνα. Οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου ἀνακάτεψαν στοὺς θρόνους τῆς, τὰ θαύματα τῶν ἐκκλησιῶν τους μὲ μερικὲς ἀγνὲς ἀνθρώπινες θυσίες. Ἐμεῖς δὲν θὰ ψάξουμε νὰ βροῦμε στὸ θρόνο τὴ θυσία πού εἶναι στὴ βάση τοῦ νέου μας οἰκοδομήματος. Ἡ θυσία βρίσκεται στὴν ἱστορία μας, στὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς τοῦ Θεοδώρου Χέρτσλ. Ἀλλὰ ὁ θρόνος τὸν πήρε καὶ τὸν ἔκανε δικό του, τὸσον πολὺ πού δύσκολα μπορούμε νὰ πιστέψουμε ὅτι στοὺς δρόμους τῶν μεγαλοπόλεων, οἱ πατέρες μας μπορεῖ νάχουν συναντήσῃ τὸν Θεόδωρο Χέρτσλ.

Μιὰ ἄλλη ἀποκάλυψη δέχθηκε ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς ἀπὸ τὸν Χαΐμ Νάχμαν Μπιάλικ. Ἀντίθετα ἀπὸ τὸν Χέρτσλ, ὁ Μπιάλικ βγαίνει ἀπ' τὴ μάζα. Ζυμώθηκε μαζὺ τῆς, καί, σχεδὸν κυριολεκτικῶς, ἀνοιξε τὸ δρόμο του ἀνάμεσα στὴ «μάζα» γιὰ ν' ἀνατείλῃ, μόνος καὶ μοναδικός, κομιστὴς τοῦ μηνύματός του.

«Τὸ λιοντάρι βρυχιέται. Καὶ ποῖς δὲν τρομάζει;»

Τρομάξαμε καὶ τρομάζουμε ἀκόμα, γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Μπιάλικ εἶναι στὴν οὐσία του τὴν ἴδια, σὰν τὸ βρυχισμὸ ἑνὸς λιονταριοῦ.

Στὶς ἐκφράσεις του, τίς τόσο πλούσιες καὶ πάντοτε καινούργιες, στὰ διηγήματά του καὶ στὰ δοκίμιά του, στὰ λυρικά του ποιήματα καὶ στὰ ἐπικά, στὶς κατάρτες του πού κ'λοῦν τὴν ὀργὴ ἑνὸς Ἰερεμίας, στὴ δράση του ὡς ἐκδότῃ καί, τέλος, ὡς πνευματικοῦ δασκάλου τοῦ λαοῦ του, ὁ Μπιάλικ θυμίζει σπαρακτικὰ τὴν εἰκόνα τοῦ πανθήρα στὸ κλουβί, στὸ περίφημο ποίημα τοῦ Ρίλκε.

Ὅπως ὁ πανθήρας στὸ κλουβί του, ὁ Μπιάλικ θέλει νὰ σπάσῃ τὰ σίδερα πού τὸν ξευτελλίζουν, τοῦ ἀποκλείουν τὴ θέα τοῦ κόσμου καὶ βρίσκονται στὴ μέση τοῦ δρόμου του. Καὶ τὰ λόγια τοῦ ποιητῆ ἀρχίζουν κι' ἀντηχοῦν καὶ ἡ κάθε λέξη πέφτει βαρεῖα σὰν κοσμάς πάνω στὴ βάση τοῦ κλουβιοῦ, πού πρέπει νὰ γκρεμίσῃ γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ δρόμο του πρὸς τὴν ἐλευθερία.

Ἔτσι ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μπιάλικ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀδιάκοπη ὑπηρεσία στὸ λαό, τοῦ ὁποῖου ἐκφράζει τὸν πόνο καὶ τὴ χαρὰ, τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἐλπίδα. Ὁ Μπιάλικ μαστιγώνει τίς ἀδυναμίες καὶ τίς λυποψυχίες καὶ ἐξυμνεῖ τίς ἀρετὲς καὶ τίς ἀξίες τοῦ ἔθνους. Ποτέ, πρὶν ἀπ' τὸν Μπιάλικ, ὁ λαὸς δὲν εἶχε βρῆ σ' ἕνα τραγουδιστῆ μιὰ τόσο πλέρια ἐκφραση τῆς πολυπλοκότητάς τῶν μορφῶν του, καὶ τὴν ἴδια τὴν εἰκόνα, τὴν καταπληκτικὴ εἰ-

κόνα τῆς πολυσύνθετης φύσης του. Λαὸς καταδικασμένος νὰ μὴ γίνῃ νοητός, γιὰ τὸ μόνον ἐνδόμυχα μπορεῖ νὰ συλληφθῆ ἢ φαινομενικῶς ἀσύλληπτη πεμπουσία του.

Ὁ Χέρτσλ ἀντιπροσωπεύει γιὰ μᾶς τὴν ἀνώτερη ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ ἐκφραση τῆς ἐθνικῆς μας ιδέας, ὁ Μπιάλικ τὴν ἀνώτερη καλλιτεχνικὴ τῆς ἐκφραση. Εἶναι οἱ δύο πνευματικοὶ στυλοβάτες, οἱ δύο ἀκρογωνιαῖοι λίθοι πάνω στοὺς ὁποίους στηρίζεται ὅλο τὸ οἰκοδόμημά μας.

Στὸ μεγάλο λόγο πού ἀπηχεῖ, ἀπὸ ἐποχὴ σὲ ἐποχὴ, τοὺς ἀτέλειωτους πόθους τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Μπιάλικ εἶπε λόγια πού θὰ μείνουν, καὶ μπορούμε νὰ τὸν χαιρετίσουμε σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς τολμηρότερους καὶ μεγαλύτερους ἐξερευνητὲς τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ πρὸ παντὸς τῆς ψυχῆς τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ.

Μποροῦμε νὰ καταλήξουμε γιὰ τὸν Χέρτσλ, ὅπως καὶ γιὰ τὸν Μπιάλικ, μὲ τὰ λόγια τοῦ προφήτη: «Ὁ νόμος τῆς ἀλήθειας ἦταν στὸ στόμα του.»

Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερος ἔπαινος γιὰ ἕνα ἄνθρωπο ἢ γιὰ ἕνα λαό.

L. WURMBRAND

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ (*)

ΤΟΥ THEODORE HERZL

Γεννήθηκα στη Βουδαπέστη τὸ 1860, κοντὰ στὴ συναγωγή ὅπου τὴν τελευταία ὁ ραββίνος μὲ κατηγοροῦσε μὲ δύναμι, γιατί — μάλιστα! — γιατί ζητῶ περισσότερη τιμὴ καὶ περισσότερη ἐλευθερία γιὰ τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ κείνη πού ἔχουν σήμερα.

Σ' εἴκοσι χρόνια, πάνω στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου στὴν Τάμπακγκάσσε, ὅπου γεννήθηκα, θὰ μπορέση νὰ διαβάση κανεὶς τὰ λόγια: «ἐνοικιάζεται». Δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ ὅτι πῆγα στὸ σχολεῖο. Μ' ἔστειλαν πρῶτα σ' ἕνα ἑβραϊκὸ δημοτικὸ σχολεῖο, ὅπου ἀπῆλθαι κάποια ἐκτίμησι γιατί ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας πλούσιος ἔμπορος. Ἡ παλιότερη ἀνάμνησή μου ἀπ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο εἶναι ἡ τιμωρία πού ἔπαθα γιατί δὲν ἤξερα τίς λεπτομέρειες

τῆς ἐξόδου ἀπ' τὴν Αἴγυπτο. Σήμερα πολλοὶ δάσκαλοι θὰ θέλανε νὰ μὲ τιμωρήσουν γιατί θυμᾶμαι περισσότερο ἀπ' ὅτι πρέπει αὐτὴ τὴν ἐξοδο.

Σ' ἡλικία δέκα ἐτῶν, μὲ βάλανε σ' ἕνα κολλέγιο ὅπου μάθαινε κανεὶς τίς σύγχρονες ἐπιστήμες, ἀντίθετα μὲ τὸ Γυμνάσιο ὅπου δίδασκαν πρὸ παντός τίς κλασσικὲς γλῶσσες. Ὁ Λεσσέψ ἦταν τότε ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας κι' ἐγὼ ἐτόιμασι ἕνα σχέδιο γιὰ τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἄλλου ἰσθμοῦ, ἐκείνου τοῦ Παναμαῶ.

Ἄλλὰ τὸ ἀντισημιτικὸ πνεῦμα πού ἐπικρατοῦσε στὸ Κολλέγιο μ' ἔκανε ν' ἀηδιάσω γρήγορα τοὺς λογαριθμούς καὶ τὴν τριγωνομετρία. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς μας ἔδωσε κάποτε τὴν ἐξῆς ἐξήγησι τῆς λέξεως «εἰδωλολάτρης»: Οἱ μουσουλμάνοι καὶ οἱ Ἑβραῖοι.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸν τὸν περιεργὸ ὄρισμό, βαρέθηκα τὸ Κολλέγιο καὶ προτίμησα νὰ πάω σ' ἕνα κλασσικὸ Γυμνάσιο. Ὁ καλὸς πατέρας μου δὲν ἤθελε νὰ ἐπηρεάση μὲ κανένα τρόπο τίς σπουδές μου, κι' ἔτσι, ἔγινα μαθητὴς Γυμνασίου. Δὲν εἶχα ὅμως παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ σχέδιό μου γιὰ τὸν ἰσθμὸ τοῦ Παναμαῶ.

Ὡς ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδας «Νόυε Φράνκε Πρέσσε» στὸ Παρίσι, σὲ μένα ἔτυχε, πολλὰ χρόνια ἀργότερα, νὰ γράψω γι' αὐτὸ τὸ σκανδαλῶδες ἐπεισόδιο τῆς σύγχρονης γαλλικῆς ἱστορίας.

Στὸ «Εὐαγγελικὸ Γυμνάσιο» οἱ Ἑβραῖοι μαθητὲς ἀποτελοῦσαν τὴν πλειοψηφία κι' ἔτσι δὲν εἶχαμε παράπονα γι' ἀντισημιτισμό. Ἡμῶν μόνις στὴ δευτέρα τάξη ὅταν ἔγραφα τὸ πρῶτο ἄρθρο μου σὲ μιὰ ἐφημερίδα, φυσικὰ ἀνώνυμα, γιατί ἄλλοιῶς θὰ μ' εἶχαν τιμωρήσει. Ὅταν ἦμουνα στὴν τελευταία τάξη, πέθανε ἡ μοναδικὴ ἀδελφὴ μου, σ' ἡλικία δεκαοκτῶ ἐτῶν. Ἡ καλὴ μητέρα μου κλονίσθη τόσο πολὺ, πού τὸ 1870 ἀφίσαμε τὴ Βουδαπέστη γιὰ νὰ ἐγκατασταθῶμε στὴ Βιέννη.

Κατὰ τὴν πρώτη βδομάδα τοῦ πένθους ἦρθε νὰ μᾶς δῆ ὁ Ραββίνος Κόν, πού μὲ ρώτησε σχετικῶς μὲ τὰ σχέδιά μου γιὰ τὸ μέλλον. Τοῦ ἀπήντησα ὅτι ἤθελα νὰ γίνω συγγραφεὴς, πράγμα πού τὸν δυσαρέστησε. Ἀργότερα ἀποδοκίμασε καὶ τὸ Σιωνισμό. Μὴ σταδιοδρομῆ συγγραφῆς δὲν εἶναι ἕνα ἐπάγγελμα, εἶπε ὁ Ραββίνος, ἀπογοητευμένος.

Στὴ Βιέννη σπούδασα δικηγόρος, κι' ἔλαβα μέρος σ' ὅλες τίς τρέλλες τῆς φοιτητικῆς ζωῆς. Φόρεσα τὸ χρωματιστὸ μπερὲ ἐνὸς φοιτητικοῦ σωματείου ἕως τὴν ἡμέρα, πού τὸ σωματεῖο δὲν θέλησε πιά νὰ δεχθῆ Ἑβραίους ὡς μέλη. Ἐκεῖνοι πού ἦσαν ἤδη γραμμένοι ἔλαβαν τὴν μεγαλόψυχη ἐξουσιοδότηση νὰ μείνουν, ἀλλὰ προτίμησα ν' ἀποχαιρέτησω ἐκείνους τοὺς εὐγενεῖς κυρίους καὶ νὰ μελετήσω σοβαρὰ.

Τὸ 1884 πῆρα τὸ πτυχίό μου στὰ Νομικά, κι' ἄρχισα τὴ δικαστικὴ σταδιοδρομία μου ὡς ἀμισθὸς ὑπάλληλος. Ἐργαζόμενονα στὰ δικαστήρια τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Σάλτσμπουργκ. Στὸ Σάλτσμπουργκ ἡ δουλειὰ μοῦ ἄρεσε περισσότερο. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι αὐτὴ ἡ πόλη βρῖσκεται σ' ἕνα τοπεῖο ἐξαιρετικῆς ὠμορφιάς. Τὸ γραφεῖο μου ἦταν σ' ἕνα ἀρχαῖο πύργο τοῦ Φρούριου, κάτω ἀπ' τὸ ρολόι, καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα τὸ καριγιόν του ἀντηχοῦσε εὐχάριστα στ' αὐτιά μου.

Φυσικὰ ἔγραφα περισσότερο γιὰ τὸ θέατρο παρὰ γιὰ τὸ δικαστήριον. Ἐξῆσα στὸ Σάλτσμπουργκ μιὰ ἀπ' τίς ὠραιότερες περιόδους τῆς ζωῆς μου καὶ ἤθελα νὰ μείνω σ' αὐτὴ τὴν ὠμορφὴ πόλη. Ἀλλὰ ὡς Ἑβραῖος δὲν εἶχα καμμιά ἐλπίδα προαγωγῆς καὶ ἔτσι ἀποχαιρέτησα τὸ Σάλτσμπουργκ καὶ τὰ νομικά. Καὶ πάλι δυσαρέστησα τὸν Ραββίνον τῆς Βουδαπέστης, γιατί ἀντὶ νὰ διαλέξω ἕνα ἐπάγγελμα ἢ νὰ δεχθῶ μιὰ θέση, βάλθηκα νὰ ταξιδέψω καὶ νὰ γράψω γιὰ τὸ θέατρο καὶ τίς ἐφημερίδες. Διάφορα θέατρα ἀνέβασαν ὀρισμένα ἔργα μου: μερικὰ εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία, ἀλλὰ πέρασαν ἀπαράτηρα. Δὲν μπόρεσα ἀκόμα νὰ καταλάβω γιατί ἐκεῖνα χειροκροτήθησαν κι' ἄλλα ἀποδοκίμασθησαν. Αὐτὴ ἡ διαφορετικὴ ὑποδοχὴ μοῦμαθε νὰ μὴ δόσω πιά σημασία στὰ χειροκροτήματα ἢ στὰ σφυρίγματα τοῦ κοινοῦ. Πρέπει νὰ κάνη κανεὶς,

(*) Ἀπὸ τὸ «Jewish Chronicle» τῆς 14 Ἰανουαρίου 1898.

ὅτι νομίζει σωστό — τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν σημασία. Σήμερα ἀποκηρύσσω ὅλη τὴ θεατρικὴ μου παραγωγὴ, ἀποκηρύσσω κι' ἐκεῖνα τὰ ἔργα μου ποὺ ἔχουν ἀκόμα ἐπιτυχία στὸ «Μπουργκτέατερ Ἰμπέριαλ» τῆς Βιέννης καὶ δὲν ἀσχολοῦμαι πιά μ' αὐτά.

Παντρεύθηκα τὸ 1889 κι' ἔχω τρία παιδιὰ, ἓνα ἀγόρι καὶ δύο κοριτσάκια. Κατὰ τὴ γνώμη μου τὰ παιδιὰ μου δὲν εἶναι οὔτε ἀσχημα οὔτε ἡλίθια. Ἄλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ κάνω λάθος.

Κατὰ τὸ ταξίδι μου στὴν Ἰσπανία, τὸ 1891, ἡ βιεννέζικη ἐφημερίδα «Νόυε Φράυε Πρέσσε» μοῦ πρότεινε νὰ γίνω ἀνταποκριτὴς τῆς στὸ Παρίσι. Δέχθηκα τὴν πρόταση αὐτὴ, μολονότι μισοῦσα καὶ περιφρονοῦσα τὴν πολιτικὴ. Στὸ Παρίσι μοῦ δόθηκε εὐκαιρία νὰ μάθω τί ἐννοοῦσε ὁ κόσμος μὲ τὴ λέξη «πολιτικὴ». Δημοσίευσα τὶς ἀπόψεις μου στὸ βιβλίο μου: «Τὸ Παλαι Μπουρμπόν». Τὸ 1895 βαρέθηκα τὸ Παρίσι καὶ γύρισα στὴ Βιέννη.

Κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνες τῆς διαμονῆς μου στὸ Παρίσι, ἔγραψα τὸ βιβλίο «Τὸ Ἑβραϊκὸ Κράτος», στὸ ὁποῖο χρωστῶ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνατε, ζητώντας νὰ μάθετε μερικὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸ ταπεινὸ ἄτομό μου. Δὲν θυμᾶμαι νὰ δικάσω ποτέ μιὰ τέτοια ἔξαρση γράφοντας ἓνα ἄλλο βιβλίο. Ὁ Χάινε λέει ὅτι, γράφοντας ὀρισμένους στίχους, ἀκούγε ἓνα φτεροῦγισμα ἀετῶν. Ἐγὼ ἀκούσα τὸν ἴδιο θόρυβο γράφοντας αὐτὸ τὸ βιβλίο. Τὸ δούλεμα κάθε μέρα μέχρις ἐξαντλήσεως. Ἡ μόνη μου ἀνάπαυλα ἦταν νὰ ἀκούσω τὸ βράδυ μουσικὴ τοῦ Βάγκνερ, πρὸ παντὸς τὸν «Ταννούζερ», μιὰ ὄπερα ποὺ πῆγα σ' ὅλες τὶς παραστάσεις τῆς. Μόνο τὰ βράδια ποὺ δὲν ἀκούγα ὄπερα, ἀμφέβαλλα γιὰ τὴν ὀρθότητα τῶν ιδεῶν μου. Ἡ ἀρχικὴ μου πρόθεση ἦταν νὰ μοιράσω τὰ περιορισμένα ἀντίτυπα τοῦ μικροῦ βιβλίου πάνω στὴ λύση τοῦ ἑβραϊκοῦ προβλήματος, μόνο στοὺς φίλους. Δὲν εἶχα κανένα σκοπὸ ν' ἀναλάβω μιὰ προσωπικὴ δράση στὸ ἑβραϊκὸ ζήτημα καὶ μόνο ἀργότερα ἀντιμετώπισα τὸ ἐνδεχόμενο νὰ δημοσιεύσω τὸ σχέδιό μου. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ἀναγνώστες θὰ ἐκπλαγοῦν μαθαίνοντας τοὺς δισταγμούς μου, ἀλλὰ ἤμουν πεπεισμένος ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀπαιτοῦσε τὴ δράση κι' ὄχι τὴ συζήτηση. Ἡ προσφυγὴ στὴ δημοσιότητα ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ τελευταῖο μου ἄτοῦ, μόνο στὴν περίπτωσι ποὺ οἱ συμβουλές μου, δοσμένες σὲ στενὸ κύκλο, δὲ θάβρισκαν καμμιά ἀπήχησι.

Ἀφοῦ τελείωσα τὸ βιβλίο μου, παρακάλεσα ἓνα φίλο μου, ἓνα ἀπ' τοὺς καλλίτερους φίλους μου, νὰ διαβάσῃ τὸ χειρόγραφο. Διαβάζοντάς το, ξέσπασε ξαφνικὰ σὲ λυγμούς. Θεώρησα φυσικὴ αὐτὴ τὴ συγκίνηση, γιὰ τὴν ἦταν Ἑβραῖος. Κι' ἐγὼ εἶχα κλάψει μερικὲς φορές ὅταν τὴ γράφα. Ἄλλὰ πρὸς μεγάλη μου κατάπληξη ἔδωσε στὰ δάκρυά του μιὰ ἐξήγηση τελείως διαφορετικὴ. Μὲ νόμιζε τρελλὸ καὶ ἡ συμφορὰ μου τὸν στενοχωροῦσε. Ἐφυγε χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξη. Μετὰ ἀπὸ μιὰ νύχτα ἀϋπνίας, ξαναγύρισε καὶ μὲ ἐκέτευσε νὰ παρατήσω ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴ διαφορετικὰ ὅλοι θὰ νόμιζαν ὅτι μοῦ εἶχε στρίψει. Ἦταν τόσο ταραγμένος ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκα ὅσα ἤθελε. Ὑστερα μὲ συμβούλευσε νὰ ρωτήσω τὸν Μάξ Νορντάου ἀν τὴ λύση μου μποροῦσε νὰ τὴ σκεφθῆ ἓνας ἄνθρωπος στὰ καλά του. Τοῦ ἀπήντησα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζητήσω τὴ γνώμη κανενὸς καὶ ὅτι ἀν ἡ ἰδέα μου μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ μιὰ τέτοια ἐντύπωση σ' ἓνα φίλο πιστὸ καὶ μορφωμένο, καλλίτερα ἦταν νὰ τὴν ἐγκαταλείψω.

Μετὰ πέρασα μιὰ κρίσιμη πολὺ σοβαρὴ. Δὲν μπορῶ νὰ τὴ συγκρίνω παρὰ μὲ τὴ στιγμὴ ποὺ βουτᾶνε στὸ νερὸ ἓνα ἀντικείμενο, καυτὸ ἀπὸ τὴ φωτιά. Ἄν εἶναι σίδηρο, γίνεται ἀτσάλι.

Ὁ φίλος ποὺ ἀνέφερα πρὶν, μοῦκανε τὸ λογαριασμὸ πόσα ξόδεψα γιὰ τηλεγραφήματα. Ὅταν μοῦ παρέδωσε τὴ μακρὰ στήλη τῶν ἀριθμῶν, εἶδα μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ὅτι εἶχε κάνει λάθος στὴν ἀθροισι. Τοῦ τῶπα καὶ μέ-

τρησε πάλι, ἀλλὰ μόνο ἀφοῦ ξαναμέτρησε δύο ἢ τρεῖς φορές ἀκόμα, οἱ λογαριασμοὶ μας συμφώνησαν. Αὐτὸ τὸ μικρὸ περιστατικὸ μοῦ ξανάδωσε τὴν αὐτοπεποίθησή μου. Μποροῦσα νὰ κάνω μιὰ ἀθροισι καλλίτερα ἀπ' αὐτόν. Ἄρα δὲν μποροῦσα νᾶχω χάσει τελείως τὰ λογικά μου. Ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡμέρα ἀρχισαν τὰ βράσά μου γιὰ τὸ Ἑβραϊκὸ Κράτος. Ἐζῆσα ἀπὸ τότε, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, πολλές, πάρα πολλές σκοτεινὲς μέρες καὶ φοβᾶμαι πὼς ἄλλες σκοτεινὲς μέρες μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. Ἀπὸ τὸ 1895 κρατῶ ἓνα Ἡμερολόγιο καὶ γέμισα ἤδη τέσσερα χοντρά τετράδια. Ἄν θὰ δημοσιευθοῦν ποτέ, ὁ κόσμος θὰ μάθη κατάπληκτος τί τραβήξα καὶ ποιοὶ ὑπῆρξαν οἱ ἐχθροὶ τῶν σχεδίων μου καὶ ποιοὶ τὰ ὑποστήριξαν.

Γιὰ μένα ἓνα πρᾶγμα εἶναι βέβαιο καὶ ἀναμφισβήτητο: Τὸ κίνημα θὰ ζήσῃ. Δὲν ξέρω πότε θὰ πεθάνω, ἀλλὰ ὁ σιωνισμὸς δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ. Ἀπὸ τὶς μέρες τῆς Βασιλείας, ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς ἔχει πάλι μιὰ ἐθνικὴ ἐκπροσώπηση: Τὸ Ἑβραϊκὸ Κράτος θὰ συγκροτηθῆ στὴ χώρα του.

Τώρα ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν ἴδρυσι τῆς Τραπέζης ποὺ ἐλπίζω νᾶχη μιὰ πανηγυρικὴ ἐπιτυχία ὅπως ἐκείνη ποὺ εἶχε τὸ Συνέδριο.

Από τό

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

του THEODORE HERZL

3 Ιουνίου 1895: (Απ' ένα μάτι ύφασμα. Με μιὰ σημαία μο-
γράμμα στον Βαρώνο Ρότσιλντ). ρείτε να οδηγήσετε τους ανθρώ-

Ο Χ ρτζλ στην Παλαιστίνη με τους φίλους του : Μπο-
δενχάιμε, Βόλφσον, Ζάϊντενερ και Σνότζερ.

Μια σημαία είναι κάτι περισσό-
τερο απ' ένα κοντάρι μ' ένα κομ-
πους όπουδήποτε, και στη Γη της
Επαγγελίας ακόμα. Οί λαοί ζούνε

και πεθαίνουν για μιὰ σημαία . . .
Θά βρῆτε ἔβραϊκά χρήματα σὲ με-
γάλα ποσά . . . για τὶς πιὸ ριψο-
κίνδυνες ἐπιχειρήσεις. Εἶναι δυνα-
τὸν νὰ μὴ βρῆτε καθόλου για τὶς
βαθύτερες, τὶς ἀμεσώτερες, τὶς τρα-
γικώτερες ἀνάγκες τῶν Ἑβραίων ;

(Σκέψεις για τὸ βιβλίο του «Τὸ
Ἑβραϊκὸ Κράτος») : Οἱ καλλιτέ-
χνες θὰ καταλάβουν γιατί ἐγώ, ποὺ
εἶμαι κατὰ τὰ ἄλλα σαφῆς στὴ λο-
γικὴ μου, ἄφισα νὰ βλαστήσουν τὰ
ὄνειρα καὶ οἱ ὑπερβολὲς ἀνάμεσα
στὶς πρακτικὲς, πολιτικὲς καὶ νο-
μικὲς ἰδέες μου, σὰν πράσινο χορ-
τάρι δίπλα στὸ μπετόν. Δὲν πρέπει
νὰ σπρώξω τὸν ἑαυτό μου σὲ μιὰ
κατάσταση λιτῆς ἐπιμέλειας
Μάλιστα, οἱ καλλιτέχνες θὰ τὸ κα-
ταλάβουν ὅπωςδήποτε. Ἄλλὰ ὑ-
πάρχουν λίγοι καλλιτέχνες.

12 Μαΐου 1896 : Τὰ μεγάλα πρά-
γματα δὲν χρειάζονται σταθερὰ θε-
μέλια. Μπορεῖς νὰ βάλῃς ἕνα μῆ-
λο πάνω σ' ἕνα τραπέζι με τέτοιον
τρόπο, ποὺ νὰ μὴ πέση. Ἡ γῆ πλῆει
στὸ κενό. Με τὸν ἴδιο τρόπο θὰ
μπορέσω ἴσως νὰ ἰδρῦσω καὶ νὰ
στερεώσω τὸ Ἑβραϊκὸ Κράτος χω-
ρὶς νὰ τὸ στηρίξω πρυθηνά. Τὸ μυ-
στικὸ βρίσκεται στὴν κίνηση. Νο-
μίζω, ὅτι πάνω στὴν ἀρχὴ αὐτὴ στὸ
τέλος θὰ ἐφευρεθῇ τὸ «διευθυνόμε-
νο» (Ζέππελιν).

Τὸ βάρος πρέπει νὰ ὑπερνηκηθῇ
ἀπὸ τὴν κίνηση. Ὅχι τὸ σκάφος,
ἀλλὰ ἡ κίνηση πρέπει νὰ κυβερνηθῇ.

3 Σεπτεμβρίου 1897 : Ἄν ἐπρό-
κειτο νὰ συνοψίσω τὸ Συνέδριο τῆς
Βασιλείας σὲ λίγες λέξεις — πρά-
γμα ποὺ δὲν θὰ κάνω φανερά —
θάλεγα ὅτι, στὴ Βασιλεία ἴδρυσα
τὸ Ἑβραϊκὸ Κράτος. Ἄν τῷλεγα
αὐτό, σήμερα, θὰ προκαλοῦσα τὰ
γέλια τοῦ κόσμου. Ἴσως σὲ πέντε
χρόνια, ὅπωςδήποτε σὲ πενήντα,
ὅλοι θὰ τὸ δοῦνε.

26 Μ ρτίου 1898 : Ἀγωνίζομαι
ἀκόμα μ' ἕνα ξύλινο σπαθί. σὰν
νάμουνα ἕνα κλάουν ἢ ἕνα παιδί.

Μοῦ χρειάζεται ἕνα ἀτσάλινο σπα-
θί, παραδείγματος χάριν μιὰ με-
γάλη ἔφημερίδα. Ἔτοι μάχομαι
χωρὶς βοήθεια καὶ δὲν μπορῶ νὰ
προχωρήσω. Εἶναι φοβερὸ νὰ ἔχη
κανεὶς τόσο σαφῆ σχέδια, νὰ βλέ-
πη τόσο ἴσιο τὸ δρόμο μπροστὰ
του καὶ νὰ εἶναι καταδικασμένος
σὲ ἀδυναμία.

31 Ὀκτωβρίου 1898 (Ἱερουσα-
λήμ) : Ἄν ἡ Ἱερουσαλήμ θὰ εἶναι
ποτὲ δική μας, κι' ἂν τότε θὰ εἶμαι
ἀκόμα σὲ θέση νὰ κάνω κάτι, τὸ
πρῶτο πράγμα ποὺ θὰ κάνω θὰ
εἶναι νὰ τὴν ἐξωραίσω . . . Θὰ ἀνέ-
στηνα τὴν παλιὰ πόλη με τὰ λεί-
ψανά της . . . καὶ πάνω στοὺς λό-
φους γύρω-γύρω, ποὺ οἱ κόποι
μας θὰ κάνανε πράσινα, μιὰ ὑπέ-
ροχη Νέα Ἱερουσαλήμ θὰ ἀνέτει-
λε . . . Ἄν προσέξουμε, ἡ Ἱερου-
σαλήμ μπορεῖ νὰ γίνῃ κόσμημά . .

29 Μαρτίου 1899 : Σήμερα τὸ
πρωτὶ ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα ἀπ'
τὴν Ἀποικιακὴ Τράπεζα . . . Τὰ ἀ-
ποτελέσματα τῆς πρώτης μέρας
τῶν εἰσφορῶν, εἶναι 3.500 μετοχές.
Ἄν κάποιος μποροῦσε νὰ μοῦ ἐγ-
γυθηθῇ τὴν ἐπιτυχία τῶν μετοχῶν
σήμερα, θὰ τοῦ πουλοῦσα δέκα
χρόνια τῆς ζωῆς μου.

25 Ἀπριλίου 1899 : Ποτὲ δὲν
ἀνελήφθη μεγαλύτερο ἔργο με τό-
σο δυσανάλογα μέσα.

19 Ἰουνίου 1899 (Στὸ Ξενοδο-
χεῖον Καστίγ, στὸ Παρίσι) . . . Ὄ-
ταν εἶμαι στὸ Παρίσι, μένω ἀκόμα
σ' αὐτὸ τὸ παλιὸ μέρος, ὅπου ἔγρα-
ψα τὸ Ἑβραϊκὸ Κράτος μου, πρὶν
τέσσαρα χρόνια. Πόσος καιρὸς πέρα-
σε ἀπὸ τότε ! Καὶ τί ἐξάντληση !
Ἡ καρδιά μου ἔχει φθαρεῖ. Ὑπο-
φέρω ἀπὸ καρδιακοὺς πόνους.

2 Μαΐου 1901 : Σήμερα γίνομαι σαράντα ενός ἐτῶν. Κοντεύουν ἕξη χρόνια ἀπ' ὅταν ἀρχισα αὐτὸ τὸ κίνημα, ποὺ μὲ κατήντησε γέρο,

κουρασμένο καὶ φτωχό.

24 Ἰανουαρίου 1902 : Ὁ Σιωνισμὸς ὑπῆρξε τὸ Σάββατο τῆς ζωῆς μου.

Θεόδωρος Χέρτσλ(*)

Τοῦ STEFAN ZWEIG

Ὁ χρονογράφος τῆς «Νόυε Φράυε Πρέσσε» ἦταν ὁ Θεόδωρος Χέρτσλ. Κι' ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος παγκοσμίου σημασίας ποὺ συνήντησα στὴ ζωὴ μου. Δὲν μπορούσα ἀκόμα νὰ ὑποψιασθῶ τότε, τί μεταμόρφωση ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ στὰ πεπρωμένα τοῦ ἔβραϊκοῦ λαοῦ καὶ στὴν ἱστορία τοῦ καιροῦ μας, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἀναζητοῦσε ἀκόμα τὸ δρόμο του. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἐμφάνισή του ὡς συγγραφέα, εἶχε δείξει ἕνα λαμπρὸ δημοσιογραφικὸ ταλέντο. Ὑπῆρξε ἀρχικῶς ἀνταποκριτὴς στὸ Παρίσι, καὶ μετὰ χρονογράφος τῆς «Νόυε Φράυε Πρέσσε», κι' ἔγινε ὁ εὐνοούμενος τοῦ βιεννέζικου κοινοῦ. Τὰ δοκίμιά του γοητεύουν ἀκόμα μετὸν πλοῦτο τῶν λεπτῶν παρατηρήσεων, τὴν ζωηρότητα τοῦ ὕφους τους, καὶ τὴ φινέτσα τους. Ὅποιο καὶ νᾶταν τὸ θέμα, ὁ τόνος παρέμενε πάντοτε ψηλά : τὰ ἀρθρα του ἦσαν τὰ οὐσιαστικώτερα τῆς ἐφημερίδας καὶ ἀποτελοῦσαν πραγματικὴ ἀπόλαυση γιὰ ἕνα κοινὸ ποὺ ἦταν μαθημένο σὲ κάθε φινέτσα. Ὁ Χέρτσλ εἶχε ἀνεβάσει μ' ἐπιτυχία ἕνα ἔργο του στὸ Μπούργκ-Θέατερ καὶ εἶχε γίνῃ διάσημος. Οἱ νέοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ οἱ μεγάλοι τὸν σεβόντουσαν. Ἀλλὰ μιὰ φορὰ ἔγινε κάτι ποὺ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ προβλέψῃ.

Ἡ μοῖρα ξέρεει πάντα νὰ βοῇ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς χρειάζεται γιὰ τὰ μυστικά της σχέδια, κι' ἂν ἀκόμα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀρνηθῇ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ὅταν δημοσιεύθηκε τὸ ἔργο του «Τὸ Ἑβραϊκὸ Κράτος», σύντομο καὶ βαθὺ σὰν μιὰ ἀτσάλινη λεπίδα, ἤμουν ἀκόμα μαθητὴς στὸ γυμνάσιο. Ἀλλὰ θυμᾶμαι καλὰ τὴν κατάπληξη καὶ τὴ δυσφορία τῆς ἔβραϊκῆς μεσαίας τάξεως τῆς Βιέννης. «Τί ἔ-

παθε αὐτὸς ὁ συγγραφέας, ὁ τόσο ἔξυπνος, ὁ τόσο πνευματώδης καὶ μορφωμένος;—ἔλεγαν δυσαρεστημένοι— «Τί εἶναι αὐτὴ ἡ τρέλλα; Γιατὶ νὰ πᾶμε στὴν Παλαιστίνη; Ἡ γλῶσσα μας εἶναι τὰ γερμανικά κι' ὄχι τὰ ἔβραϊκά, καὶ ἡ ὥραία Αὐστρία εἶναι ἡ πατρίδα μας. Μήπως δὲν εἴμαστε καλὰ μετὸν καλὸ μας αὐτοκράτορα Φραγκίσκο-Ἰωσήφ; Μήπως δὲν κερδίζουμε ἀρκετά; Μήπως δὲν εἶναι ἀσφαλῆς ἡ θέση μας; Μήπως δὲν εἴμαστε οἱ εὐτυχημένοι καὶ πιστοὶ πολῖτες τῆς ὥραίας μας Βιέννης; Καὶ δὲν ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῆς προόδου; Σὲ μερικὲς δεκαδὲς χρόνια θᾶχουν ἐκλείψει ὅλες οἱ προλήψεις. Γιατὶ λοιπόν, αὐτὸς ποὺ μιλάει σὰν ἔβραϊὸς καὶ θέλει νὰ βοηθήσῃ τὸ λαὸ του, προσφέρει ἐπιχειρήματα στοὺς χειρότερο ἐχθροῦς μας καὶ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸ γερμανικὸ κόσμο, ἀρὸς τὸν ὁποῖο ἀντιθέτως μᾶς φέρνει πρὸς κοντὰ κάθε μέρα ποὺ περνᾷ»;

Οἱ ραββῖνοι βροντοφωνοῦσαν ὀργισμένοι ἀπ' τὸν ἄμβωνα. Ὁ διευθυντὴς τῆς «Νόυε Φράυε Πρέσσε» ἀπηγόρευσε ἔστω καὶ τὴν ἀπλὴ μνεία τῆς λέξεως «σιωνισμὸς» στὴν «προοδευτικὴ» ἐφημερίδα του. Ὁ Κάρλ Κοράους, ὁ Θεοσίτης τῆς Βιεννέζικης λογοτεχνίας, ὁ δάσκαλος τῶν βρυσσιῶν, ἔγραψε ἕνα λῖβελλο μετὸν τίτλο «Ὁ Βασιλεὺς τῆς Σιών» καὶ ὅταν ὁ Θεόδωρος Χέρτσλ ἔμπαινε σὲ μιὰ δημόσια αἴθουσα, ὁ κόσμος τὸν κοροΐδευε ψιθυρίζοντας «Νὰ ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης».

Ἡ ἀρρώστεια εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν λυγίζει ἀπὸ μερικὸς μῆνες καὶ ἀπότυνα τὸν εἶχε ρίξει κάτω. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἔπρεπε νὰ τὸν συνοδεύσω στὸ Νεκροταφεῖο. Ἦταν μιὰ παράξενη μέρα, μιὰ μέρα τοῦ Ἰουλίου ἀξέχαστη γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ τὴ ζήσανε. Σ' ὅλους τοὺς σταθμοὺς τῆς πόλεως,

(*) Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Χθελινὸς Κόσμος».

μέρα και νύχτα, τὰ τραίνα φέρνανε ἀπ' ὅλες τὶς χώρες νέα κύματα ἀνθρώπων, Ἑβραίων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως πού εἶχαν ἔρθει ἀπ' ὅλες τὶς ἐπαρχίες, ἀπ' ὅλες τὶς μικρὲς πόλεις, μὲ φανερό στὰ πρόσωπά τους τὸν κλονισμό πού εἶχαν πάθει ἀπ' τὸ ἀπίστευτο γεγονός. Ποτὲ δὲ φάνηκε τόσο καθαρά ἐκεῖνο πού οἱ συζητήσεις καὶ οἱ διαφορὲς εἶχαν κρούσει ὡς τότε. Ὁ ἀρχηγὸς ἑνὸς μεγάλου κινήματος εἶχε πεθάνει. Ἡ πομπὴ ἦταν πελώρια. Ἡ Βιέννη μάθαινε κατάπληκτη ὅτι εἶχε πεθάνει ὄχι ἕνας οἰοσδήποτε συγγραφέας, ἀλλὰ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δημιουργοὺς ἰδεῶν πού ἐμφανίζονται πανηγυρικῶς, ἀλλὰ σ' ἀραιὰ διαστήματα, στὴν

ἱστορία μιᾶς χώρας καὶ ἑνὸς λαοῦ. Στὸ νεκροταφεῖο, σὲ μιὰ στιγμή δημιουργήθηκε πανικός. Πάρα πολλοὶ εἶχαν ριχτεῖ πάνω στὸ φέρετρο, κλαίγοντας μὲ λυγμοὺς καὶ φωνάζοντας σ' ἕνα ἄγριο ξέσπασμα ἀπελπισίας. Ἐμοιαζε σχεδὸν μὲ μιὰ στάση. Ὅλη ἡ ἐθιμοτυπία ἀνατράπηκε ἀπὸ ἕνα εἶδους πένθους πρωτόγονου καὶ ἐκστατικοῦ, ὅπως δὲν εἶχα δεῖ καὶ δὲν ξαναεἶδα πιά σὲ μιὰ κηδεῖα. Μιὰ πελώρια κραυγὴ πόνου ἀνέβλυζε ἀπὸ τὸ βῆθος ἑκατομμυρίων ψυχῶν καὶ κατάλοβα γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πάθος καὶ τὴν ἐλπίδα εἶχε προκαλέσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μόνος, μὲ τὴν δύναμη μιᾶς καὶ μόνης ἰδέας.

Πὼς ἐγίνε τὸ Ἑβραϊκὸ ἀλφάβητο

Ἡ ἀρχὴ τῆς γραφῆς τῶν πρώτων λαῶν πού ἄφισαν ἰχνη τοῦ πολιτισμοῦ τους, χάνεται στὴν ὁμίχλη τῆς προϊστορίας. Ὅποσδήποτε ὁ πρώτος γραπτὸς τρόπος ἐκφράσεως ἐμφανίζεται πολὺ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἱστορία. Τὸ Ἑβραϊκὸ ἀλφάβητο προετοίμασε καὶ προανήγγειλε κάπως τὸ ἑλληνικὸ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ Ῥωμαῖοι ἐδημιούργησαν ἀργότερα τὸ λατινικὸ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγαν ὅτι τὸ ἀλφάβητό τους εἶχε ἐφευρεθῆ ἀπὸ τὸν Κάδμο, ὄνομα πού ἴσως προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴ λέξη «Κάδμι» πού σημαίνει: «ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὴν ἀνατολή».

Τὸ Ἑβραϊκὸ ἀλφάβητο, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα ἀρχαῖα ἀλφάβητα, βασίζεται σὲ εἰκόνας ἀπὸ τὶς ὁποῖες προήλθαν τὰ διάφορα γράμματά του, ὅπως φαίνεται παρακάτω.

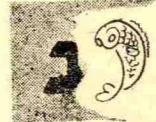

Τὸ ΑΛΕΦ φαίνεται ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑβραϊκὴ λέξη ΑΛΟΥΦ πού σημαίνει ἕνα βόδι.

Τὸ MEM στὴν παλαιὰ Ἑβραϊκὴ γραφὴ ἦταν μιὰ κομιατὴ γράμμα καὶ ἀντικαταστάσῃ τὰ κύματα τοῦ ΜΑ·Ι·Μ, νερό.

Τὸ ΜΠΕΙΤ προέρχεται ἀπὸ τὸ ΜΠΑ·Ι·Τ πού σημαίνει ἕνα σπῆτι.

Τὸ ΝΟΥΝ ἔχει τὸ σχῆμα ἑνὸς ψαριῦ. Ἡ λέξη ΝΟΥΝ σημαίνει πράγματι ψάρι.

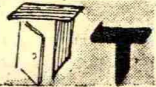

Τὸ ΓΚΙΜΕΛ ἔχει τὴν γραμμὴ μιᾶς γκαμηλάς, μιᾶς ΓΚΑΜΑΛ.

Τὸ ΣΑΜΕΧ εἶναι ἡ βίτσα τοῦ ἱσοπάνη. Σημειώστε τὴν Ἑβραϊκὴ λέξη ΣΟΜΕΧ πού σημαίνει στηρίγμα.

Τὸ ΝΤΑΛΕΤ προέρχεται ἀπὸ τὴ λέξη ΝΤΕΛΕΤ, πόρτα.

Τὸ Α·Ι·Ν δίνει τὴν ἰδέα ἑνὸς ματιοῦ, καὶ πράγματι σήμερα ἡ λέξη Α·Ι·Ν σημαίνει μάτι.

Τὸ ΧΑΙΗ θυμίζει ἕνα βουνοῦ, ΑΡ.

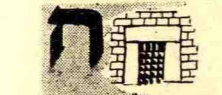
Τὸ ΠΕ·Ι δίνει τὴν ἰδέα τοῦ ἀνοικτοῦ στόματος καὶ ΠΕ·Ι σημαίνει ὄσμα.

Τὸ ΖΑ·Ι·Ν προέρχεται πιθανῶς ἀπὸ τὸ ΖΑ·Ι·Ν πού σημαίνει ὄπλο.

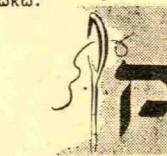

Τὸ ΤΣΑΔΕΧ μᾶς φέρνει πίσω στὶς ἀιτιολογικὲς γνώσεις τῶν Ἑβραίων καὶ σημαίνει ἀγκίστρι. Ἡ Ἑβραϊκὴ γέγη ΤΣΟΥΝΤ σημαίνει κυνηῶ, καταδιώκω.

Τὸ ΧΕΤ μπόρει νὰ σημαίνει παράθυρο. Ἑβραϊκὰ παράθυρο λέγεται ΧΑΛΟΝ.

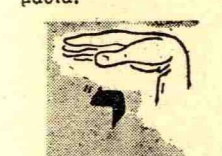
Τὸ ΚΟΦ ἴσως νάχη σχηματισθῆ ἀπὸ τὸ μάτι μιᾶς βελόνας. Πράγματι ΚΟΦ σημαίνει μάτι μιᾶς βελόνας.

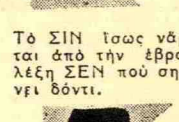
Τὸ ΤΕΤ περιτάνει ἕνα καλάθι ὅπως ἡ Ἑβραϊκὴ λέξη ΤΕΝΕ πού ἔχει αὐτὴ τὴ σημασία.

Τὸ ΡΕΣ εἶναι ὄλο τὸ κεφάλι ὅπως στὴ λέξη ΡΟΣ.

Τὸ ΓΙΟΥΝΤ. Ἄν κρατήσετε τὸ χέρι σας ὅπως στὴν εἰκόνα, θάδῃτε τὸ σχῆμα τοῦ ψηφίου αὐτοῦ. Ἑβραϊκὰ χέρι λέγεται ΓΙΑΝΤ.

Τὸ ΚΑΦ μοιάζει μ' ἕνα χέρι βαλμένο σάν κύπελλο καὶ ἡ λέξη ΚΑΦ σήμερα σημαίνει ἀκριβῶς παλάμη.

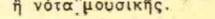

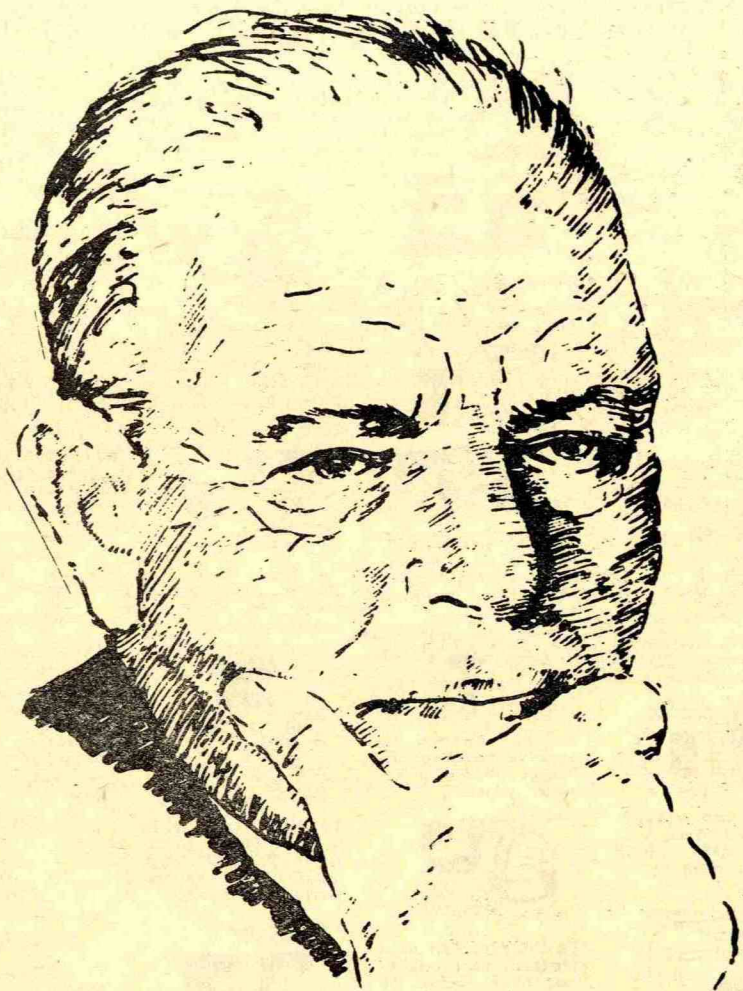
Τὸ ΣΙΝ ἴσως νάρχεται ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴ λέξη ΣΕΝ πού σημαίνει δόντι.

Τὸ ΤΑΒ εἶναι πιθανῶς τὸ σῆμα πού βάσανε πρὸς διάκριση στὰ κοπάδια. Ἡ Ἑβραϊκὴ λέξη ΤΑΒ σημαίνει σήμερα σῆμα ἢ νότα μουσικῆς.

Τὸ ΛΑΜΕΔ ἐρχεται ἀπὸ τὴ λέξη ΜΑΛΕ ΜΕΔ πού σημαίνει ἕνα εἰδικὸ μπιστοῦνι μὲ τὸ ὁποῖο οἱ βοσκοὶ μαζελοῦν τὰ ζῶα τους.

ΧΑΪΜ ΝΑΧΜΑΝ ΜΠΙΑΛΙΚ
1873 - 1934

ΦΥΓΕ!

Νὰ φύγω ; Δὲν φεύγει ἕνας ἄνθρωπος σὰν κι' ἐμένα !
Μούμαθαν τὰ βόδια μου νὰ κάνω βήματα ἀργά.
Τὸ σιόμα μου περιφρόνησε τὰ περίσσια λόγια.
Ἔπεσε ὁ λόγος μου, βαρὺς σὰν βράχος.

Ἄν ἄδικα κοπίασα, ἐγὼ δὲ φταίω.
Σηκῶστε μόνοι σας τὸ ἁμάρτημα καὶ τὸ ἔγκλημά σας !
Τὸ σφυρί μου δὲν πέτυχε τὸ ἄμυδι.
Τὸ τσεκοῦρι μου χτύπησε σάπιο ξύλο.

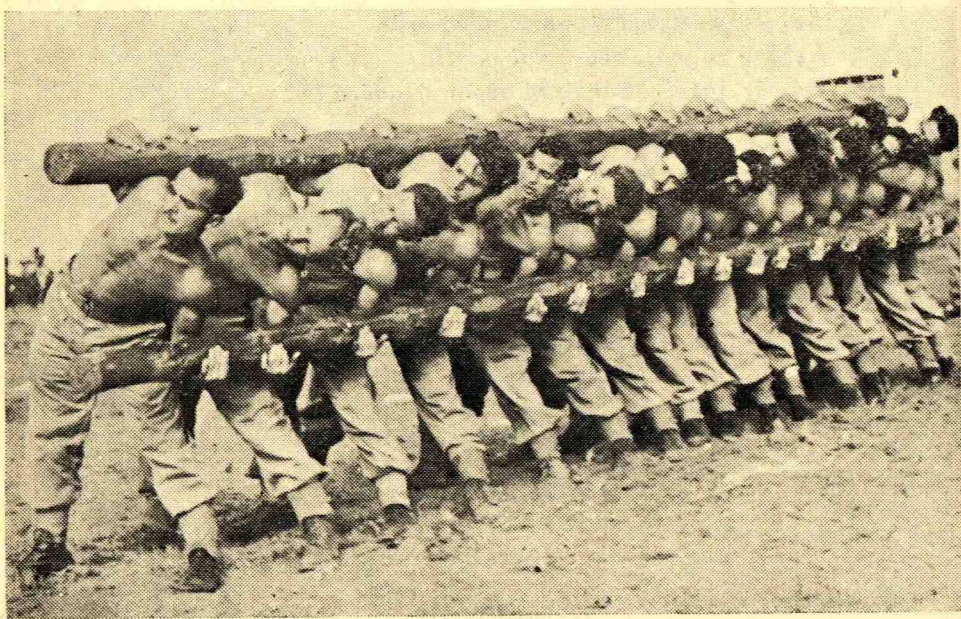
Καὶ τί μ' αὐτό ; Ἄς εἶναι, δέχομαι τὴ μοῖρα μου :
Στὴ ζώνη θὰ κρεμάσω τὰ ἐργαλεῖα μου,
Καὶ σὰν ἀδικημένος μεροκαματιάρης,
Θὰ φύγω μόνος, ὅπως μόνος ἦρθα

Στὰ δάση θὰ γυρίσω τ' ἀγαπημένα,
Καὶ μὲ τὰ δένδρα θὰ κάνω συμφωνία.
Κι' ὅσο γιὰ σᾶς, σκόνη καὶ σαπίλα,
Θὰ σᾶς ἀρπάξῃ, σὰν ἔρθη αὐριο, ἢ μπόρα !

Χ. Ν. ΜΠΙΑΛΙΚ

Τὰ μέλη τοῦ Σιντὲ Ἀκιβά στὸ Νέγκεβ, γιορτάζουν τὴν ἐγκατάστασή τους.

Ἐκγύμναση νεοσυλλέκτων.

Ἐξώρμηση τῆς νεολαίας τοῦ Ἰσραὴλ γιὰ τὴν ἰδρυση ἑνὸς νέου κ-κιμπούτς.

Σύμφωνα με τὴν ἀνακοινῆ Ἰσραήλ-Λιβάνου, οἱ Ἰσραηλῆτες τοῦ Λιβάνου
μποροῦν νὰ μεταναστεύσουν στὸ Ἰσραήλ. Στὴ φωτογραφία μας μιὰ ἑξῆς
Ἰσραηλῆτες περνᾶν τὴν μεθώριο.

Ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἀβίβα

Κορίτσια τοῦ Τέλ-Αβίβ

Ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἀβίβα κάθονται σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο τῆς ὁδοῦ Πίν-σκερ. Ἐίναι ἓνα δωμάτιο πολὺ ἀπλό, ἀλλὰ μποροῦν πάλι νὰ θεωρηθοῦν τυχερὲς ποῦ τὸ βρῆκαν μὲ δέκα λίρες καὶ στὸ κέντρο.

Γιὰ νὰ πάη στὸ νοσοκομεῖο τῆς, — ὅπου εἶναι νοσοκόμα ἕξη μῆνες τώρα — ἡ Ἄννα παίρνει τὸ λεωφορεῖον σχεδὸν στὴν πόρτα τῆς, στὴν πλατεῖα Μόγκραμπι. Ἡ δὲ Ἀβίβα ἐργάζεται τὸ βράδυ στὸ σπίτι — σὲ λίγο θὰ δώσῃ ἐξετάσεις γιὰ νὰ γίνῃ «μαντριχά», δασκάλα σ' ἓνα νέο κέντρο τῆς «Ἀλιγιά» — καὶ γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ μαθήματά τῆς, δουλεύει τὸ πρωῒ ὡς πωλήτρια στὸ κατάστημα τῆς Βίζο, στὴν ὁδὸν Ἀλλεμπη.

Τώρα ἡ Ἀβίβα τακτοποιεῖ τὸ δωμάτιο ὅσο μπορεῖ καλλίτερα. Ἔχει ρίξῃ πάνω στὸ τραπέζι ἓνα δανιελῆνιο τραπεζομάνδηλο ποῦ ἀγόρασε πέρσι στὴ Ναζαρέτ, τὸ δὲ ἀμπαζοῦρ τῆς λάμπας εἶναι πολὺ πρωιότυπο. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν πέπλο ἑνὸς ἄραβα λεγεωνάριου.

Σὲ λίγο θὰ γυρίσῃ ἡ Ἄννα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, θὰ τὰ βρῆ ὅλα ἕτοιμα γιὰ τὴ «μεσιμπά», τὴν μικρὴ γιορτὴ ποῦ τὰ δυὸ κορίτσια ὀργανώνουν ἀπόψε γιὰ τοὺς φίλους τους. Τόσο τὸ καλλίτερο. Ἡ καημένη ἡ Ἄννα εἶναι κουρασμένη καὶ δὲν θάχῃ παρὰ νὰ κἀνῃ ἓνα ντοῦς καὶ ν' ἀλλάξῃ τὴν χακὶ στολὴ τῆς μὲ ἓνα φόρεμα ἀπὸ κροτόν.

Τὸ παράθυρο βλέπει σὲ μιὰ ταράτσα. Μπροστὰ στὸ σπίτι λίγα δένδρα. Ἀφίνοντας ἀνοικτὰ τὴν πόρτα καὶ τὸ παράθυρο δημιουργεῖται ἓνα εὐχάριστο ρεῦμα. Κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι θάχουμε ἀέρα... ὅπωςδήποτε, σκέπτεται ἡ Ἀβίβα, αὐτὸ ἀξίζει δέκα λίρες. Καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ, ἡ φοιτήτρια κάνει νοεῶς τὸν προϋπολογισμό τοῦ μῆνα. Ἄν ἦταν μόνῃ τῆς ἀποκλείεται νὰ τᾶβγαζε πέρα. Ἡ ζωὴ αὐξήθηκε αἰσθητικῶς μετὰ τὸν πόλεμο Ἀλλὰ δύο μαζί, εἶναι θαῦμα. Τὸ βράδυ τὰ δυὸ κορίτσια κάνουν τὸ γεῦμα τους μὲ ἀγὰ, τυρὶ, ἓνα μεγάλο ποτήρι γάλα καί, γιὰ νὰ τελειώσουν, τὸ κλασσικὸ τσαΐ μὲ λεμόνι. Τὸ μεσημέρι ἡ Ἀβίβα τρώγει μὲ 25 πιάστρες στὸ ἐστιατόριο τῆς Βίζο, στὴν ὁδὸ Μπέν Γιεουδά. Τίποτε τὸ σπουδαῖο, ἀλλὰ ἐκεῖ συναντᾷ κανεὶς τοὺς συναδέλφους καὶ σερβίρεται γρήγορα.

Ἐμπρὸς λοιπόν, ὅλα εἶναι ἕτοιμα, ἀπόψε θάχουμε καὶ κρασί τοῦ Ρισόν, τσαΐ καὶ πάστες ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἀλλεμπη. Ἡ Ἄννα θὰ τελειώσῃ τὰ σάντουιτς. Ὑπάρχουν ἀντισούγιες, ρέγγες, λουκάνικα, ἐληές, ἀγὰ βραστά, καὶ ἀκόμη καὶ βούτυρο «Τρουβά». Μιὰ πραγματικὴ «μεσιμπά». Ὅσο γιὰ τὴ Ντέμπορα, θὰ φέρῃ τὸ γραμμόφωνο καὶ τὶς πλάκες. Μεταξὺ τῶν καλεσμένων, ἔκτος ἀπ' τοὺς συγγενεῖς, θὰ εἶναι καὶ ὁ Ἀλφρέ, ἓνας γάλλος στρατιώτης τοῦ «Μαχάλ». Εἶναι σπουδαῖος αὐτὸς ὁ γάλλος. Μιλᾷει κάτι φορικτὰ ἐβραϊκά ἀνακατεμμένα μὲ γαλλικά, καὶ χορεύει σουτγκ μὲ βήματα ποῦ καμμιὰ Ἰσραηλινὴ δὲν μπορεῖ ν' ἀκολουθήσῃ.

Πρὸς τιμὴν του, ἡ Ἀβίβα πῆγε στὸ δικηγόρο Φεΐνσταϊν, ποῦ ἔκανε στὸ Παρίσι ἕξη μῆνες μὲ τὴν Ἐβραϊκὴ ταξιαρχία, καὶ ξέθαψε μιὰ γαλλικὴ πλάκα «j' attendrai». Σίγουρα θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Καὶ νὰ καὶ ἡ Ἄννα, κατάπληκτη ποῦ τὰ βρῖσκει ὅλα ἕτοιμα. Κάτι ἔφερε κι' αὐτὴ γιὰ τὸ ἀπομινὸ πάργιν. Ἐξαιρετικὴ σοκολάτα καὶ τὸ τελευταῖο «Νταβάρ Ἀσαβούα» (*) ὅπου ὑπάρχει μιὰ φωτογραφία τῆς ἐπισκέψεως τοῦ

Προέδρου Βάτισμαν στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου φαίνεται καὶ ἡ ἴδια. Θὰ κόψῃ τὴ φωτογραφία καὶ θὰ τὴ στείλῃ στὴ θεία Ριούκα στὸ Λονδίνο. Ἔλαβα ἓνα γράμμα ἀπ' τὸν Γιακώβ. Πρόκειται ν' ἀπολυθῇ καὶ νὰ ξαναπιάσῃ δουλειὰ στὰ διυλιστήρια. Πρὶν πάη στὴ Χάιφα, θέλει νὰ περάσῃ δυὸ μέρες στὸ Τέλ Ἀβίβ καὶ νὰ μᾶς πάη στὴν Ἀμπιμὰ νὰ δοῦμε τὸ τελευταῖο ἔργο γιὰ τὸ Νέγκεβ.

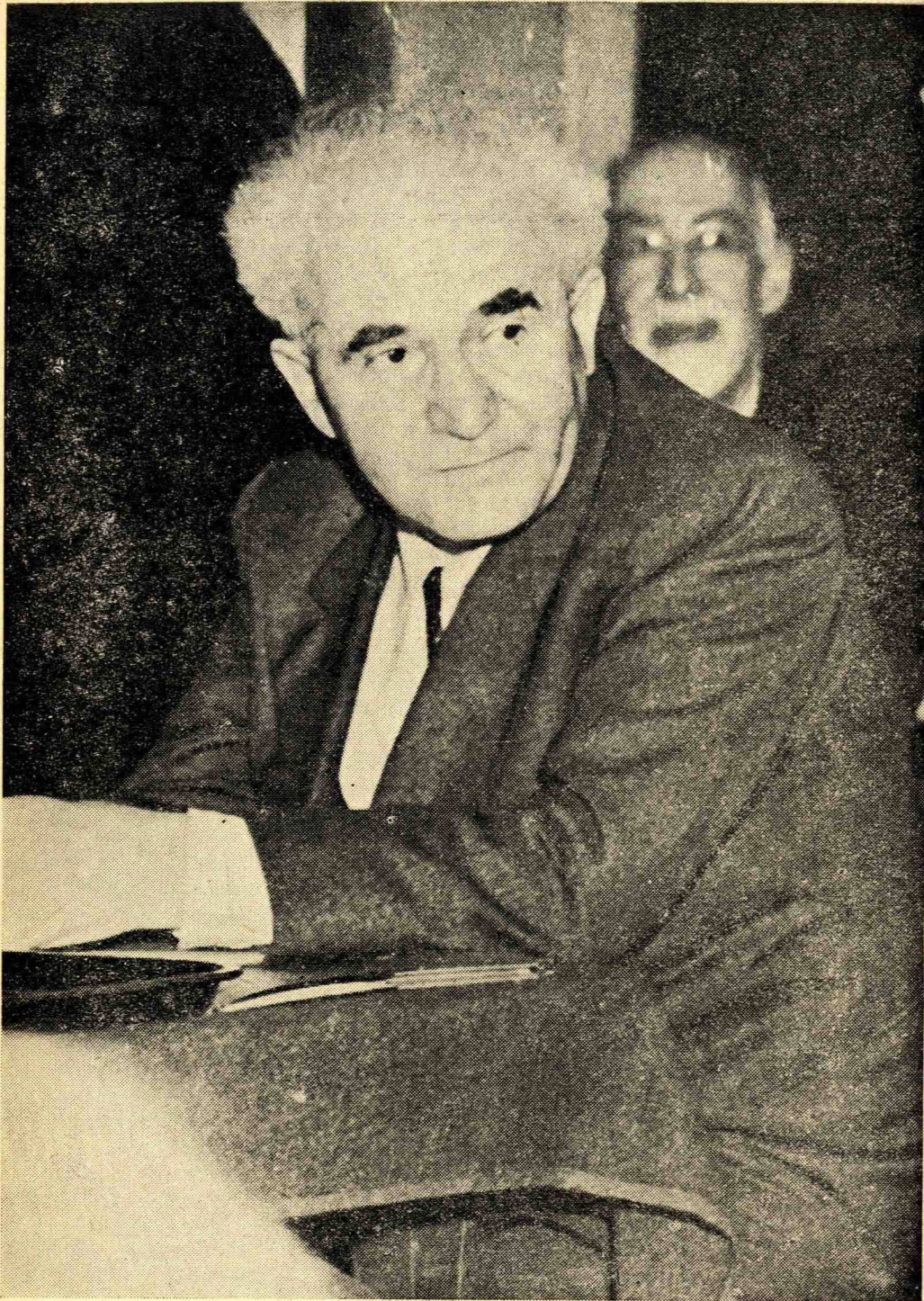
«Κιτύησαν τὸ κουνδούνι, Ἀβίβα, πῆγαινε ν' ἀνοίξῃς». Ἐίναι ἡ σπιτονοικοκυρά. «Τηλεφώνησαν γιὰ σένα, Ἄννα. Ὁ Χάϊμ δὲν μπορεῖ νὰ ῥοθῇ, ἀνεστάλησαν ὅλες οἱ «χόφες» (ἄδειες) στὸν τομέα του.» «Τότε θὰ κατέβω νὰ δῶ ἂν μπορῶ νὰ προφθάσω τὸν Ζέβ. Νομίζω δι' ἐπρόκειτο νὰ πάη στὴ συναυλία, ἀλλὰ ἴσως θὰ μπορέσῃ νὰ πουλήσῃ τὸ εἰσητήριο. Ἄλλοιὼς θὰ μᾶς λείπει ἓνας καβαλλιέρος».

Νύχτωσε. Μιὰ δημορφη νύχτα τοῦ Τέλ Ἀβίβ, λαμπερὴ ἀπὸ ἀστέρια. Στὴν πλατεῖα Μόγκραμπη, ἀνάβουν οἱ φωτεινὲς ρεκλάμες. Οἱ λούστροι τακτοποιοῦν τὰ κασσονάκια τους, οὐρὲς σχηματίζονται μπροστὰ στὰ λεωφορεῖα. Ἄνὰ κορίτσια τοῦ Ἰσραήλ, ἀνάμεσα σὲ τόσα ἄλλα, δέχονται ἀπόψε τοὺς φίλους τους. Ἀὔριο θὰ ξαναρχίσῃ ἡ δουλειὰ. Καὶ ἄλλες μικρὲς «μεσιμπότ» θ' ἀκολουθήσουν. Ἀὔριο θὰ πᾶμε νὰ πάρουμε τὸν καφέ στὸ Θέλετ ὅπου μαζεύονται καμμιὰ φορὰ γνωστοὶ δημοσιογράφοι. Μεθαύριο θὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τὴν ἄφιξη τοῦ «Νέγκμπα» στὸ λιμάνι. Ἡ ξαδέλφη Ἰουδιτ θάρθῃ ἀπ' τὴν Ἀγγλία καὶ τὶς πρώτες μέρες θὰ πρέπει ν' ἀσχοληθοῦμε μαζί τῆς.

Ποὺς εἶπε δι' τὸ Τέλ Ἀβίβ εἶναι μιὰ φορικτὴ ἐπαρχιακὴ πόλη; Καὶ νὰ ἦταν ἀλήθεια, δὲν θὰ εἴχαμε καιρὸ νὰ τὸ καταλάβουμε.

T. W.

(*) Εἰκονογραφημένο περιοδικὸ

Δαβίδ Μπέν Γκουριόν

του P. BAT-YEDIDYAH

Ο Δαβίδ Μπέν Γκουριόν είναι 63 έτων. Υπήρξε πρόεδρος του Έκτελεστικού του Εβραϊκού Πρακτορείου από το 1933 έως το 1948 και πριν ακόμα, Γενικός Γραμματέας της πανίσχυρης Έργατικής Έβραϊκής Όμοσπονδίας (Ίσταντρούτ). Από τα νεατά του, στην Πολωνία, υπήρξε Σιωνιστής Σοσιαλιστής. Πήγε στην Παλαιστίνη το 1906, για να δώσει έτοιμη την προσωπική και πρακτική απάντησή του στους δπαδούς του άποικισμού της Ουγκάνδας. Έργασθηκε ως αγρότης και ως φύλακας στη Γαλιλαία. Σπούδασε νομικά στο πανεπιστήμιο της Κωνσταντινούπολεως. Όταν οι Τούρκοι τον έδιωξαν απ' την Παλαιστίνη κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ίδρυσε το κίνημα των Χαλουτσιμ στις Ήνωμένες Πολιτείες και όταν η Αμερική βγήκε στον πόλεμο, συνέβαλε στη δημιουργία της Έβραϊκής Λεγεώνας. Γύρισε στην Παλαιστίνη με τη Λεγεώνα και από τότε ανακατεύθηκε στην πολιτική και στις έργατικές οργανώσεις. Πολυσύνθετη και ισχυρή προσωπικότητα, την έχουν παρουσιάσει με κάθε δυνατό τρόπο, ως έμπνευσμένο ήγέτη του λαού και ως κενό και φλύαρο όραματιστή. Στην πρώτη περίοδο της πολιτικής του σταδιοδρομίας, το μόνο προσόν που επίμονα άρνήθηκαν να του αναγνωρίσουν ήταν η ικανότητά του ως πολιτικού! Ένω τα γεγονότα έδειξαν ότι, περισσότερο από οίονδήποτε άλλο, αυτό ήταν το κυριότερο χαρακτηριστικό του: η ικανότητα να έκτιμήση μια πολύπλοκη και ρευστή κατάσταση και να άντιληφθῆ ποιό είναι το ουσιαστικότερο πλεονέκτημα που μπορεί να προσφέρει, να ζυγίση αυτό το άμεσο πλεονέκτημα έναντι μεγαλύτερων αίτημάτων και άρχων, και τέλος ν' άποφασίση. Δέν είναι εύκολο ούτε άπλό να πάρη κανείς άποφάσεις, που θα βαρύνουν στο μέλλον ενός όλόκληρου έθνους.

Η ικανότητα του Μπέν Γκουριόν υπήρξε άκριβώς το ότι έλαβε την άπόφασή του και μετά έπέδιωξε την έφαρμογή της με όλα εκείνα τα πολιτικά όπλα, χάρις στα όποια κέρδισε τον χαρακτηρισμό του «άγριου άνθρώπου» και των άκρων. Έκείνο που οί επικριτές του παρέλειψαν να παρατηρήσουν είναι ότι πολύ συχνά αυτές οί άποφάσεις ήσαν καθ' έαυτές άπίστευτα μετριοπαθείς, κι' ότι όταν φαινότουσαν των άκρων ήσαν αναπόφευκτα άλληλένδετες με τις βασικότερες σιωνιστικές άνάγκες. Με μια ύποχώρηση, έστω κι' ένός έκατοστού, μπορούσαν να χαθούν όλα. Παραδείγματος χάριν, η στάση του Μπέν Γκουριόν έναντι της Άγγλίας υπήρξε πάντοτε βασικά συμφιλιωτική, παρ' όλη τη σταθερή άντίστασή του στην πολιτική της Λευκής Βίβλου. Την ήμέρα που το τελευταίο άγγλικό μεταγωγικό έγκατέλειπε την Χάιφα, στο ίδιο το λιμάνι, που έτίθετο επί τέλους ύπό τον έλεγχο του Κράτους του Ίσραήλ, του

νέου Κράτους που έπερνε τὰ όπλα έναντίον ενός πλήθους έχθρών, ό Μπέν Γκουριόν εξέφρασε τις έλπίδες του για μιὰ ύστατη συνεννόηση με εκείνους, που είχαν προκαλέσει τόν πόλεμο. Άλλά, αν υπήρχε εκείνη τή στιγμή ένα Κράτος έτοιμο ν' αντιμετώπιση τόν πόλεμο και τó χάος, που έσκεμμένως είχαν δημιουργήσει οί Βρεταννοί, αυτό όφείλετο περισσότερο στόν Μπέν Γκουριόν, και στήν ικανότητά του νά σταθμίσει και ν' αποφασίζει, παρά σέ οίονδήποτε άλλον άνθρωπο στο Ισραήλ. Οί μεταγενέστεροι θ' αναγνωρίσουν ίσως περισσότερο από τούς συγχρόνους του, τήν αξία του ως αρχιτέκτονα και αρχηγού του νέου Κράτους του Ισραήλ.

Όσο παράξενο κι' αν φαίνεται, υπάρχει στόν χαρακτήρα του μαχητικού αυτού αρχηγού, ένα δυνατό θεωρητικό στοιχείο, ένα φλογερό ενδιαφέρον για τή φιλοσοφία και τή μεταφυσική, που δέν περιορίζεται μόνο στα έβραϊκά πρότυπα. Σ' ηλικία 55 έτών, έμαθε αρχαία ελληνικά και άγνωστο πώς, βρήκε τόν καιρό νά μελετήσει βαθύτατα όλόκληρη τήν φιλοσοφική και πολιτική ελληνική φιλολογία. Η μεγάλη βιβλιοθήκη του περιέχει έξ άλλου περισσότερα έργα πάνω στόν Βούδδα, παραδείγματος χάριν, παρά ιστορικά, έπιστημονικά ή στρατιωτικά, που είναι μιὰ άπ' τις άδυναμίες του.

Έπίδειξη μόδας στο Ξενοδοχείον «Σαρόν» παρουσία έπισήμων και διπλωματών, μεταξύ των όποιων ό πρεσβευτής των Ην. Πολιτειών, με τήν κ. Μάκ Ντόναλντ.

Η Μόδα στο Ισραήλ

Η ιδέα που σχηματίσθηκε παντού στόν κόσμο για τó Ισραήλ, είναι ενός έθνους σκληρού, που κτίζει με μόχθο και αίμα τήν πατρίδα του. Οί Ισραηλιανοί είναι άνθρωποι τραχείς, που δέν έχουν καιρό για περιττά πράγματα. Και ή ζωή στο Έβραϊκό Κράτος παρομοιάζεται από πολλούς, που τήν βλέπουν από μακριά, με τήν άχαρη ζωή των πρωτοπόρων του Φάρ-Οδέστ.

Δέν υπάρχει άμφιβολία, ότι ό λαός του Ισραήλ βάλθηκε νά φτιάξη τó Κράτος του μ' ένα ένθουσιασμό και μιὰ πίστη, που του επιτρέπουν νά θυσιάση εύχαρίστως όρισμένες πολυτέλειες, που δέν είναι βέβαια περιττές, αλλά δέν είναι και απαραίτητες για

ένα λαό, που κάνει τὰ πρώτα βήματά του, ως οργανισμένο σύνολο.

Αυτό όμως δέν σημαίνει, ότι οί Ισραηλιανοί άπαρνήθηκαν εκείνα τὰ μικροπράγματα, που πολύ συχνά δίνουν ένα νέο νόημα στη ζωή.

Μπορούμε νά πούμε μάλιστα, ότι αρχίζει και περνάει. αν δέν πέρασε ήδη έντελώς, ή πρώτη περίοδος τής δουλειάς χωρίς παραλλαγές, τής δουλειάς σκέτης των πρωτοπόρων, στους όποιους χρωστάμε τόσα και τόσα. Όσοι πάνε τώρα στο Ισραήλ, κι' όσοι πήγαν τὰ τελευταία χρόνια δέν είναι πια πρωτοπόροι, βρίσκουν τó μέρος κάπως έτοιμο και μεταφέρουν μαζί τους εκείνη τήν αγάπη για τὰ «περι-

τά», πού είναι γνώρισμα τῶν Δυτικῶν λαῶν. Ἔτσι οἱ Ἑβραῖοι τῆς Γερμανίας φέρανε μαζί τους, ἀπό τὸ 1933 κι' ὕστερα, τὴν βιομηχανία τῆς μόδας, πού εἶχε ἀπὸ τότε μιὰ καταπληκτικὴ ἀνάπτυξη.

Ἡ βιομηχανία τῆς μόδας ἄρχισε στὸ Ἰσραήλ τὸ 1930, καὶ ἀναπτύχθηκε μὲ τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο μέχρι τέτοιο σημεῖο, πού τὸ Τέλ-Ἀβιβ ἔγινε τὸ ἐμπορικὸ κέντρο τῆς μόδας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Τὰ ἐβραϊκὰ προϊόντα ἐξήγοντο στὶς γειτονικὲς ἀραβικὲς χῶρες, στὴν Ἀνατολικὴ Ἀφρικὴ, στὴν Νότιο Ἀφρικὴ καὶ στὶς Ἰνδίες. Τὸ 1946 - 47 ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους καὶ στὴν Ἑλλάδα, ὅπου σημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία.

Φορέματα καὶ δερμάτινα εἶδη «made in Palestine» βρισκόντουσαν τόσο στὰ μπαζάρια τῆς Τεχεράνης καὶ τῆς Δαμασκού ὅσο καὶ στὰ κομπὰ καταστήματα τοῦ Καΐρου καὶ τῆς Βηρυτοῦ.

Τὸ 1944 ἡ ἐξαγωγή ἔφθασε στὸν κολοφῶνα τῆς μὲ περισσότερο ἀπὸ ἓνα ἑκατομμύριο λιρῶν, πού ἀντιπροσώπευαν τὸ 40 ο/ο τῆς παραγωγῆς τῆς βιομηχανίας τῆς μόδας. Κατὰ τὰ ἐπόμενα χρόνια ἡ ἐξαγωγή ἐλαττώθηκε, λόγῳ τοῦ μπουκοττάζ τῶν «σιωνιστικῶν ἐμπορευμάτων», πού ἄρχισαν οἱ Ἀραβες τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1946. Σήμερα ἑκατὸ ἐργοστάσια περιπου,

ὅλα μέλη τῆς Ἐνώσεως τῶν Βιομηχανιῶν τῆς Μόδας στὸ Ἰσραήλ ἀνήκουν στὸ Σύνδεσμο Ἰσραηλιανῶν Βιομηχανῶν. 2.000 ἐργάτες περιπου φτιάχνουν φορέματα, μαντῶ, μπλουζες, κοστούμια, γοῦνες, δερμάτινα εἶδη, πλεκτά, παιδικὰ φορέματα κτλ.

Τώρα τελευταίως δύο ἀντιπρόσωποι τῆς βιομηχανίας τῆς μόδας πήγαν στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες γιὰ ν' ἀγοράσουν μοντέρνες μηχανὲς σάν κι' ἐκεῖνες, πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἀμερικανοὶ βιομηχανοί.

Υπάρχει ὅμως ἓνα σοβαρὸ μειονέκτημα: οἱ ἐργάτες πληρώνονται μὲ μηνιαίους μισθοὺς ἀντὶ νὰ πληρώνονται ἀνάλογα μὲ τὰ κομμάτια πού κατασκευάζουν.

Αὐτὸ τὸ σύστημα πού ἔχει καθιερωθῆ παντοῦ στὸ ἐξωτερικόν, θὰ πρέπει νὰ εἰσαχθῆ καὶ στὸ Ἰσραήλ γιὰ ν' αὐξηθῆ ἡ ἀπόδοση καὶ νὰ ἐλαττωθῆ ἡ τιμὴ κόστους. Ἀλλὰ παρ' ὅλο τὸ ψηλὸ κόστος ἡ Ἰσραηλιανὴ βιομηχανία τῆς μόδας κατῶρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ τὰ προϊόντα τῆς σὲ πολλὰς χῶρες. Ἐφέτος τὸ Ἰσραήλ συμμετέχει στὴν ἐκθεση τῆς Λυών. Τὰ προηγούμενα χρόνια εἶχε ἤδη ἐκθέσει τὰ προϊόντα του στὴ Γαλλία (1946), στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ στὴ Νέα-Ὑόρκη ἀκόμα, ὅπου τὰ μοντέλα ἐξετέθησαν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κομπότερα καταστήματα τῆς Πέμπτης Λεωφόρου.

Ἰούλιος 1949

Ἡ προσωρινὴ διακοπὴ τῶν διαπραγματεύσεων τῆς Λωζάνης μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ριζώσουμε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ ἀραβικὸ στρατόπεδο, ὅπου ὁ ἀναβρασμός, οἱ ζυμώσεις καὶ οἱ ἐλιγμοὶ τῶν τελευταίων ἐβδομάδων ἀρχίζουν καὶ ἐκδηλώνονται, παρουσιάζοντας ἐξελίξεις πού δύσκολα μποροῦσε νὰ προβλέψῃ κανεὶς.

Ἡ φαινομενικὴ σύμπτωση τῶν ἀραβικῶν κρατῶν στὴ Λωζάνη, ὅπου εἶχαν κατορθώσει τοῦλάχιστον νὰ προσδώσουν στὴν πολιτικὴ τους ἓνα, ἔστω καὶ ἀρνητικόν, ἀλλὰ πάντως ἐνιαῖο ἀντιισραηλιανὸ χαρακτῆρα, διαλύθηκε σάν καπνὸς καὶ ξεσκέπασε πῦρ καθαρὰ ἀπὸ πρῶτα, τὴν ἀγιάτρευτη διχόνοια πού χωρίζει τίς μουσουλμανικὲς χῶρες.

Ὁ Ἀραβικὸς Σύνδεσμος, αὐτὸς ὁ πολιτικὸς καὶ στρατιωτικὸς ὄργανισμὸς πού τὸ Φόρεϊν Ὄφφισ καὶ ὁ Ἀζάμ πασᾶς εἶχαν παρουσιάσει στὸν κόσμον σάν ἓνα σύμβολο τῆς ἀραβικῆς ἐνῶτητος καὶ σάν νέο ἀξιόλογο παράγοντα τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων στὴν Μέση Ἀνατολή, ἔδωσε χωρὶς νάχη μεσορνήσει ποτέ. Ὁ Ἀζάμ πασᾶς, ἀνεργος πιά, προσπαθεῖ ἀπεγνωσμένα νὰ ἐπιπλεύσῃ, ἀρπάζοντας τὴν εὐκαιρία πού τοῦ προσφέρει πάλι, ἀλλὰ μὲ ἄλλο τρόπο, ἢ Ἀγγλία μὲ τὸ ζήτημα τῆς Κυριναϊκῆς.

Δύο στρατόπεδα φαίνεται ὅτι σχηματίζονται σιγά σιγά, ἀνεκδήλωτα ἀκόμα ἀλλὰ ἀλληλέγγυα μεταξὺ τους, στὴ Μέση Ἀνατολή. Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρᾶ, ἡ Αἴγυπτος ὑποστηρίζει ὅσο πάει καὶ πῦρ ἀπροκάλυπτα τὸ νέο συριακὸ καθεστῶς τοῦ Χουσι Ζαΐμ, πρᾶγμα ἄλλωστε σύμφωνο μὲ τίς γνωστὲς συμπάθειες τοῦ Φαρούκ πρὸς κάθε μορφή δικτατορίας. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, δυναστικά συμφέροντα καὶ πολιτικὴ σκοπιμότητα δημιουργοῦν τὸ συνασπισμὸ Ὑπεριορδανίας - Ἰράκ.

Μεταξὺ τῶν δύο συνασπισμῶν δὲν εἶναι ἀκόμα ξεκαθαρισμένη ἡ θέση τοῦ Λιβάνου καὶ τῆς Σαουδαραβίας, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ κανεὶς τὴν πρόβλεψη ὅτι παρ' ὅλη τὴν καταθλιπτικὴ ἀτμόσφαιρα πού τοῦ δημιουργεῖ ἡ ἐπεκτατικὴ φιλοδοξία τοῦ Ζαΐμ, ὁ Λίβανος προσανατολίζεται μάλλον πρὸς τὸ συριο-αιγηπτικὸ στρατόπεδο, κι'

ὅτι ὁ αἰνιγματικὸς Ἴμπν Σαοῦδ μεταξὺ Φαρούκ καὶ Ἀμπδουλλά, θὰ προτιμῆ τὸν πρῶτον.

Ἀποδεικνύεται ἔτσι ἀνυπαρκτὴ, ἢ τοῦλάχιστον ἀπεδαφικὴ, ἡ θρυλουμένη συμφωνία Αἴγυπτος - Ὑπεριορδανία, πού ἀναφέραμε τὸν περασμένον μῆνα.

Ἀλλὰ πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ὁ κατ' ἐπέκτασιν καθορισμὸς τῆς θέσεως τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Ὡς ἀμερικανικὴ ζώνη μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ τὸ μπλόκ Αἴγυπτος - Συρία, ἐνῶ εἶναι καταφανὴς ἡ ἀγγλικὴ ἐπιρροή πάνω στὸ ἄλλο. Καὶ δὲν ἀποτελεῖ μυστικὸ γὰ κανένα ὅτι ἡ Γαλλία προτιμᾶ νὰ ρίξῃ τὸ περιορισμένον πιά βάρος τῆς στὸν πρῶτον συνασπισμὸ, ἀφοῦ μόνον ἔτσι μπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ ξανακτήσῃ τίς θέσεις πού κατεῖχε ἄλλοτε στὴ Συρία καὶ στὸ Λίβανο, καὶ ἀπ' τίς ὁποῖες τὴν ἔβγαλε ἡ Ἀγγλία.

Τελευταίως παρατηρεῖται κάποια ἐνταση μεταξὺ τῶν δύο συνασπισμῶν, πρᾶγμα πού ἐκδηλώνει τὴν ὀξύτητα τῆς ἀντιθέσεως ἀνάμεσα στὰ ἀγγλικὰ καὶ στὰ ἀμερικανικὰ οικονομικὰ συμφέροντα. Μιὰ φορὰ ἀκόμη, ἡ βάση καὶ ἡ οὐσία ὕλων αὐτῶν τῶν διακυμάνσεων εἶναι τὸ πετρέλαιον. «Cherchez... le pétrole» λοιπόν.

Ἄν θέλαμε νὰ σκαλίσουμε γιὰ νὰ βροῦμε τὴν κινητήρια δύναμη τῶν γεγονότων αὐτῶν, θὰ φθάναμε στὰ γραφεῖα τῶν μεγάλων ἐταιριῶν τοῦ πετρελαίου καὶ θάπρεπε νὰ μπλέξουμε μὲ τὸ ποσοστὸ τῶν μετοχῶν καὶ τίς στατιστικὲς τῆς παγκόσμιας παραγωγῆς.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι στὴ Μέση Ἀνατολή, περισσότερο ἀπὸ οἰαδήποτε ἄλλη περιοχὴ, συναντᾶ κανεὶς μιὰ ρευστότητα πού τὸν κάνει ὄλο καὶ πιὸ ἐπιφυλακτικὸ στὶς κρίσεις του. Οἱ καταστάσεις δὲν προλαβαίνουν ν' ἀποκρυσταλλωθοῦν καὶ πέρνουν συνεχῶς νέες μορφές.

Ἀνάμεσα στὰ ἀλληλοσυγκρούμενα συμφέροντα τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, τὸ Ἰσραήλ πῆρε τὴ μόνη δυνατὴ στάση γιὰ ἓνα νεογέννητο κράτος, τὴν οὐδετερότητα. Καὶ ἐναντὶ τῶν ἀραβικῶν γειτόνων του τὴ μόνη δυνατὴ ἀπόφαση: τῆς ἐνοπλῆς ἀναμονῆς τῆς εἰρήνης.

E. K. Φ.

Γράμματα στον Διευθυντή

20)6)49

Αγαπητέ Κύριε Διευθυντά,

Διάβασα και το τρίτο τεύχος του περιοδικού σας, και έχω την επιθυμία να σας εκφράσω τὰ θερμά μου συγχαρητήρια για τὸ ἐνδιαφέρον πὸν παρουσιάζει ἡ ποικίλη ὕλη του.

Εἶναι εὐχάριστο γιὰ μένα νὰ σὰς πῶ ὅτι βρήκα στὶς σελίδες τῆς Γκεουλᾶ, ἕνα μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ πολλὰ μαθήματα γιὰ ὅτι ἀφορᾶ τοὺς ὁμοφύλους μας στὴν Παλαιστίνη. Βρίσκω ὅτι ἐκπληρώνει πολὺ καλά τὸ σκοπὸ του σὰν ἀντιπροσωπευτικὸ περιοδικὸ τοῦ Κέρεν Καγιέμεθ Λεϊσραέλ στὴν Ἀθήνα καὶ ἡ ἀπλότης καὶ ἡ σαφήνεια μὲ τὴν ὁποία περιγράφετε στὸ τρίτο φύλλο σας, τὶ πρέπει νὰ ξέρουμε γι' αὐτὸ, θὰ συντελέσει στὸ νὰ χωρέσει σὲ κάθε μυαλὸ ἐκεῖνο πὸν θέλει νὰ μάθῃ ὁ καθένας.

Ἦθελα ὅμως νὰ ἐκφράσω καὶ μιὰ ἐπιθυμία μου: πολλοὶ ἀπὸ μᾶς δὲν ξέρουμε τίποτα γιὰ τὴν Ἑβραϊκὴ φιλολογία καὶ οὐτε κἄν ἂν ὑπάρχει σύγχρονη τέτοια. Καὶ ὅμως οἱ περισσότεροι θὰ εἶχαμε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ξέρουμε. Δὲν θὰ μπορούσε τὸ περιοδικὸ σας ν' ἀφιερῶσθε τὶς μισὲς σελίδες του γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ;

Ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρχη Ἑβραϊκὴ φιλολογία, πὸν θὰ εἶναι ἀξία λόγου, ὅπως ὑπάρχουν κομμάτια στὴν παγκόσμια φιλολογία πὸν μιλοῦν γιὰ τὸν Ἑβραϊσμὸ καὶ τὸν ἀνυψώνουν. Ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ Ἑβραῖοι πὸν μεγαλοῦρησαν στὸν κόσμῳ καὶ μᾶς τιμοῦν.

Γράψτε γι' αὐτὰ. Τὸ περιοδικὸ σας θὰ μᾶς γινόταν πολυτιμώτερο κι' ἀπαράιτητο.

Ἦδη κάνατε μιὰ καλὴ ἀρχὴ μὲ τὶς βιογραφίες τοῦ Ἀϊνστάϊν καὶ τοῦ Βάϊτσμαν.

Περιμένουμε νὰ συνεχίσετε εὐρύτερα. Τελειώνοντας τὸ γράμμα μου θέλω νὰ προσθέσω πόσο ἐκτιμῶ τὴν προσπάθειάν σας πὸν ἀσφαλῶς θὰ χρειάσθηκε πολλοὺς κόπους γιὰ νὰ φτάσῃ σὲ τόσο καλά ἀποτελέσματα.

Μὲ ἐκτίμηση

ΡΕΤΖΙΝΑ ΠΕΡΕΖ

Στὴν κυρία Ρετζίνα Περὲζ πρέπει νὰ πούμε ὅτι τὸ γράμμα τῆς εἶναι ἐκεῖνο, ἀπ' ὅσα λάβαμε μέχρι σήμερον, πὸν μᾶς ἔδωσε τὴ μεγαλύτερη χαρὰ. Βρήκαμε στὶς γραμμὲς του ἕνα πραγματικὸ, ζωντανὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ περιοδικὸ καὶ μιὰ εἰλικρινῆ κατανόηση τῆς προσπάθειάς μας. Ὅτι προσπαθοῦμε νὰ δώσουμε, τὸ δέχεται ἡ κ. Περὲζ μὲ συμπάθεια. Καὶ ζητάει κι' ἄλλα, γιὰ τὴν Ἑβραϊκὴ λογο-

τεχνία καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους Ἑβραῖους. Καὶ θὰ τὴν εὐχαριστοῦμε ὅσο μπορούμε καλύτερα, καὶ μὲ αὐτὰ καὶ μεῖς ἄλλα ἄκομα

Ἐν Ἀθήναις τῆ 16ῃ Ἰουνίου 1949

Αγαπητέ κ. Διευθυντά,

Ἐδιάβασα μὲ ἐνδιαφέρον τὰς ἀπαντήσεις πὸν δίδετε εἰς τὸν κ. Ἰσαὰκ Μποχωρόπουλον καὶ συμφωνῶ μὲ τὰς περισσότεράς ἐξ αὐτῶν. Πλὴν ὅμως, νομίζω ὅτι χιουμοριστικὸν ὕλικόν δὲν λείπει καὶ μάλιστα ἀρίστου ποιοῦ, ἀναφερόμενον εἰς τὴν γέννησιν τοῦ κράτους μας, εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τόσο οἱ πολιτικοὶ μας ἄνδρες ὅσον καὶ ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἀντέδρασαν εἰς τὰς ποικίλας δυσκολίας τοῦ δυσκόλου τοκετοῦ (ἅς μοῦ ἐπιτραπῆ ὁ ἱατρικὸς αὐτὸς ὅρος) τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ. Θὰ ἤμπορούσα νὰ σὰς ἀναφέρω πλεθώραν χιουμοριστικῶν διαλόγων, ἀνεκδότων κλπ., θὰ περιορισθῶ ὅμως εἰς τὸ κατωτέρω, τὸ ὁποῖον μοῦ διηγήθη ὁ φίλος καὶ συνάδελφος κ. Ζακ Ντεμάγιο καὶ τὸ ὁποῖον δεικνύει τὸ δικτικὸν πνεῦμα τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Μπέν Γκουριόν.

«Πολιτικὸς τοῦ φίλος τὸν ἐπισκέπτεται εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ ἕνα Ὑπουργεῖον σύμφωνα μὲ τὴν προεκλογικὴν τῶν συμφωνιῶν. Κατόπιν ὠρίμου σκέψεως ὁ Μπέν Γκουριὸν λέγει: «Σοῦ ἀναθέτω τὸ Ὑπουργεῖον τῶν . . . Ἀποικιῶν!». Κατάπληκτος, ὁ φίλος, παρατηρεῖ ὅτι τὸ Ἰσραήλ στερεῖται κτήσεων. «Καὶ τί μ' αὐτὸ; ἀπαντᾷ ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως. Μήπως ὁ Καπλάν εἶχε χρήματα, ὅταν τοῦ ἔδωσα τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν; Κατάφερε καὶ σύ, ὅτι κατάφερε ὁ Καπλάν!»

Δὲν παραγνωρίζω τὰς δυσκολίας πὸν ἔχετε νὰ ὑπερνικήσετε διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς «Γκεουλᾶ» κι' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ σὰς ἐπενθυμίζω ὅτι οἱ Σιωνισταὶ εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ νὰ σὰς βοηθήσωμε κατὰ δύναμιν.

Ἡ ἐξάπλωσις τῶν Σιωνιστικῶν ἰδεῶδων ἀποτελεῖ τώρα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν, τὸ πρῶτον τῶν καθκόντων μας.

Δεχθῆτε, φίλε κ. Φόρτη, τοὺς καλλιτέρους μου Σιωνιστικοὺς χαιρετισμούς.
Σ. ΠΕΣΣΑΧ

Εὐχαριστοῦμε τὸν ἀγαπητὸν μας φίλον κ. Σ. Πέσσαχ γιὰ τὰ καλά του λόγια καὶ τὸ ὠραῖον ἀνέκδοτον, πὸν προσέφερε σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἀναγνώστες μας, ἀλλὰ θὰ θέλαμε ταυτοχρόνως νὰ τὸν παρακαλέσωμε νὰ συνεχίσῃ τὴν προσφοράν του. Εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ ἐγκαινιά-

σομε μιὰ χιουμοριστικὴ στήλη μὲ τὸν ὄρον ὅμως, ὅτι θὰ τὴν τροφοδοτοῦν οἱ ἴδιοι οἱ ἀναγνώστες. Ἄς στείλῃ λοιπὸν ὁ κ. Πέσσαχ ὅσα ἀνέκδοτα γνωρίζει, κι' ἅς κάνουν τὸ ἴδιον ὅλοι ὅσοι μποροῦν καὶ θέλουν νὰ συνεχισθοῦν στὴ νέα αὐτὴ στήλη.

Ἀπὸ ἕνα γράμμα τοῦ καλοῦ μας φίλου Σὰμ Κωνσταντίνου, ἀπὸ τὸ Τέλε Ἀβιβ, πὸν ἔφθασε κάπως ἀργὰ εἰς τὰ χεῖρά μας, παραθέτουμε τὶς περιχοπές, π. ὅ ἀφοροῦν ἰδιαιτέρως εἰς τὴ «Γκεουλᾶ».

Ἐπιτρέψατε νὰ σὰς συγχαρῶ, ἔστω καθυστερημένα, διὰ τὴν λαμπρὰν πραγματικὴν ἐμφάνισιν τοῦ περιοδικοῦ σας καθὼς καὶ διὰ τὴν λαμπρὰν τὴν ὕλην. Σὰς εὐχομαι καθε προκοπὴν καὶ ἐνημερότητα καὶ θὰ εἶμαι πάντοτε ἐνθερμος ἀναγνώστης σας καὶ, ὅσον μπορῶ, ὑποστηρικτὴς τοῦ περιοδικοῦ σας καὶ τοῦ ἀξιολόγου ἔργου σας ἐν γένει.

Ἡ «Γκεουλᾶ» (ὄχι «Γκεουλᾶ») ἔχει, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἀνάγκη πρωτοτύπου ὕλης, ἔστω καὶ διασκευῶν, προσηρμοσμένης πρὸς τὴν πείραν καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀναγνωστικοῦ τοῦ κοινοῦ. Αἱ μεταφράσεις εἶναι καλά, ἀλλ' ὄχι ἀρκεταί. Μεγάλαι προσοχὴ δέον νὰ δοθῆ εἰς τὴν προφορὰν Ἑβραϊκῶν λέξεων καὶ τοποθεσιῶν. Παράδειγμα ἡ λέξις «Καγιέμεθ» καὶ ὄχι «Καγιέμεθ», ὡς ἐπιμένετε νὰ ὀνομάζητε τὸ Ἑθνικὸν Ἑβραϊκὸν Κεφάλαιον. Μιὰ πρωτοτυπία θὰ ἦτο ἡ διὰ συνεχῶν μεταφράσεως μικρῶν κειμένων ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ὑπὸ τύπον μαθημάτων. Ἐπίσης ἡ ἀνάλυσις ὑπὸ τύπον μικρῶν ἄρθρων, τῶν διαφόρων ἰδρυμάτων, ὀργανώσεων καὶ τῆς καθημερι-

νῆς ζωῆς τοῦ Ἰσραὴλ, θὰ ἔφερε τὸν ἐξ Ἑλλάδος Ἑβραῖον πλησιέστερον πρὸς τὸ πραγματικὸν Ἰσραήλ, μὲ τὰς ἀνάγκας, τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς μύχθους τοῦ ἔδῳ μέρους τοῦ λαοῦ μας, πὸν πρέπει νὰ ἐμπνέη τοὺς Ἑβραῖους τῆς Διασποράς.

Ὅταν ὁ κ. Σ. Κωνσταντίνος γράφει ὅτι: «... ἡ ἀνάλυσις . . . τῆς καθημερινῆς ζωῆς τοῦ Ἰσραὴλ . . . θὰ ἔφερε τὸν ἐξ Ἑλλάδος Ἑβραῖον πλησιέστερον πρὸς τὸ πραγματικὸν Ἰσραήλ κ.τ.λ . . .» ἐκφράζει μιὰ γνώμην πὸν εἶναι καὶ δική μας καὶ θίγει ἕνα ζήτημα πὸν ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς κυριότερους, ἂν ὄχι τὸν κυριότερον σκοπὸν μας.

Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα μὲ τὸν γιὰ τὴν προσοχὴν πὸν πρέπει νὰ δοθῆ εἰς τὴν προφορὰν τῶν Ἑβραϊκῶν λέξεων. Ἀλλὰ θάχῃ διαπιστώσει κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεύχος, ὅτι δὲν ἐπιμένουμε νὰ ὀνομάζωμε «Καγιέμεθ» τὸ Ε.Ε.Κ.».

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετάφρασιν «μικρῶν κειμένων ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ», δὲν βλέπομε τὴν δυνατότητα, ὄχι τόσο νὰ βρεθοῦν τὰ κείμενα, ὅσο νὰ βρεθοῦν οἱ μεταφρασταί. Καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι, δὲν καταλάβαμε καλὸ πῶς θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ὑπὸ τὸν τύπον μαθημάτων.

Μένει ἡ «Γκεουλᾶ» καὶ ὄχι «Γκεουλᾶ». Οἱ ἐγγῶριες ἀθηνεῖς μᾶς βεβαίωσαν, ὅτι λέγεται «Γκεουλᾶ», ἀλλὰ ἀναγνωρίζομε ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ληφθῆ σοβαρότατα ὑπ' ὄψιν ἡ γνώμη ἐνὸς Ἰσραηλιανοῦ. Ἐπομένως θὰ ἐρευνησοῦμε, καὶ μόλις φωτισθοῦμε, θὰ σπεύσομε μὲ τὴν σειράν μας νὰ φωτίσωμε ἐμπρόκτως τοὺς ἀναγνώστες μας.

Καὶ μένει καὶ κάτι ἄλλο: ἕνα ἐγκάρδιον «εὐχαριστῶ» στὸν φίλον Σ. Κωνσταντίνου γιὰ τὴν πολυτιμὴν συνδρομὴν του.

Ειδήσεις του Κέρεν Καγιέμετ

* Το Κέρεν Καγιέμετ ανήγγειλε ότι, εφέτος, 45 χρόνια μετά το θάνατο του Χέρτσλ, τα Ιερά του λείψανα θα μεταφερθούν στο Ισραήλ σύμφωνα με την επιθυμία, που αυτός είχε εκφράσει πριν πεθάνη. Το Κέρεν Καγιέμετ, η πιο αγαπητή οργάνωση του μεγάλου προφήτη, θα τιμήσει εφέτος την επέτειο του θανάτου του Χέρτσλ με τη δημιουργία ενός πάρκου, που θα φέρη το όνομά του. Πέριξ του πάρκου θα εγκαινιασθή μια θανμάσια έκθεση, όπου οι Έβραίοι θα μπορούσαν να διαπιστώσουν τις μεγάλες υπηρεσίες, που ο Χέρτσλ προσέφερε στους αδελφούς του.

Το πάρκο θα καλύψη 150 στρέμματα στην Ιερουσαλήμ, όχι μακριά από το σημείο, όπου θα ενταφιασθή ο Μεγάλος Ηγέτης.

Διά τον λόγον αυτόν, τώρα που πραγματοποιείται έντελώς το όνειρο του Χέρτσλ, το Κέρεν Καγιέμετ άρχισε μια δράση σ' όλο τον κόσμο για την περιουλοποίηση 100.000 λιρών, που θα χρησιμοποιηθούν, όχι μόνο για τη φύτευση των δένδρων, αλλά και για τη διατήρηση του πράσινου στο πάρκο, ως σύμβολο της εβραϊκής εγγνωμοσύνης προς το μεγάλο άρχηγό. Κάθε μέλος της Σιωνιστικής Οργανώσεως καλείται να απαντήσει στην έκκληση αυτή.

* Έχοντας υπ' όψει τις δυσκολίες ψυχολογικής φύσεως που έμποδίζουν πολλούς μετανάστες να εγκατασταθούν στα Κιμπουτσιμ, οι άρχες άπεφάσισαν κοντά στα Κιμπουτσιμ να κτίσουν σπίτια για τους νέους «όλιμ». Οι μετανάστες θα εργάζωνται αρχικώς ως αγροτικοί εργάτες στα Κιμπουτσιμ που θα τους πληρώνουν το καθιερωμένο ήμερομισθίο. Ελπίζεται έτσι ότι η μόνιμη έπαφή με τα κιμπουτσιμ θα βοηθήση να διαλυθούν οι άνησυχίες των «όλιμ» και θα προσελκύση στη γη πολλούς μετανάστες, πρό παντός νέους. Οι μετανάστες θα πρέπει να φροντίζουν για τις συνοικίες τους που ελπίζεται ότι έτσι θα έδραιωθούν όριστικώς.

* Η Έπιτροπή του Κέρεν Καγιέμετ της Αυστραλίας άπεφάσισε τη δημιουργία ενός δάσους Έβας προς τιμή του Αυστραλού ύπουργού των Έξωτερικών.

* Μαθαίνουμε ότι Έβραίοι της Βραζιλίας σκοπεύουν να φυτέψουν στη γη του Κέρεν Καγιέμετ ένα δάσος από 100.000 δένδρα.

* Το ίδιο σχέδιο των Έβραίων του

Μεξικού προβλέπει ένα δάσος από 10.000 δένδρα

* Οι Άραβες πρόκριτοι της Χαΐφας γράψανε στη Χρυσή Βίβλο τον ύπουργό των Μειονοτήτων κ. Μπεχάρ Σιτριτ και τόν Έβραίο αντιπρόσωπο του γραφείου των Μειονοτήτων της Χαΐφας, σ' ένδειξη εγγνωμοσύνης για τη δράση τους ύπερ των δικαιωμάτων των Άράβων πολιτών.

* Η Έπιτροπεία συγκεντρώνει τα πρώτα άποτελέσματα της δράσεως για την έγγραφη του άειμνήστου Μητροπολίτη Δαμιασκηνού στη Χρυσή Βίβλο. Ως σήμερα προσέφεραν: η Ρόδος 250.000, η Λάρισα 300.000, ο Βόλος 100.000, η Καβάλλα 250.000, η Πάτρα 150.000 και τα Γιάννινα 100.000.

* Άπαντώντας στη σχετική έγκύκλιο, οι Έπιτροπές της Θεσσαλονίκης, της Πάτρης και της Ρόδου, πληροφόρησαν την Έπιτροπεία, ότι διαθέτου μηχανη για ταινίες των 16 χιλιοστών. Κατόπιν τούτου, τα δυό ζουρνάλ θα σταλούν στις πόλεις αυτές.

* Έληξε η δράση για τη δημιουργία ενός κήπου στο Ισραήλ εις μνήμη του Ν. Άμπαστάδου. Συγκεντρώθηκαν 107 δένδρα. Η Έπιτροπεία θα έκφραση στο Κέντρο την έπιθυμία να φυτευθούν στους λόφους της Ιερουσαλήμ

Σιωνιστική Οργάνωσις Νέων

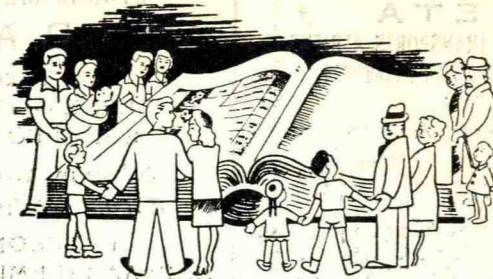
* Στις 4 Ιουλίου η Σιωνιστική Οργάνωσις Νέων, ξαναρχίζοντας τη δράση της ύστερα από διακοπή ενός μηνός εξ αιτίας των διαγωνισμών διοργάνωσε κινηματογραφική παράσταση πλαισιωμένη από δίσκους μουσικής, στη Στέγη του Κοριτσιού. Οι ταινίες, οι δίσκοι, το πικ-άπ και η κινηματογραφική μηχανή, παρεχωρήθηκαν στην Οργάνωση από την Άμερικανική Άποστολή (AMAG) και το Άμερικανικό Γραφείο Πληροφοριών (USIS).

Την παράσταση που είχε αρκετά μεγάλη έπιτυχία, παρηκολούθησαν τα κορίτσια της Στέγης και σχεδόν όλα τα μέλη της Οργάνωσης.

Οι διάφοροι ύπευθυνοι έτοιμάζουν το θερινό πρόγραμμα των έκδηλώσεων της ΣΟΝ με όσο γίνεται μεγαλύτερη ταχύτητα.

Ο ύπευθυνος των έκδρομών διοργανώνει έκδρομήν στον Άγ. Άνδρέα την Κυριακή 10 Ιουλίου.

Έν τώ μεταξύ δλη η Νεολαία έτοιμά-

ΣΕΦΕΡ ΑΓΙΕΛΕΝΤ

ΜΩΥΣ ΣΑΡΑΓΟΥΣΙ

άπο την Καβάλλα ηλικίας 2 ετών

ζει την πρώτη έπίσημη γιορτή της στις 17 του μηνός έπ' ευκαιρία της 20 Ταμού, που είναι η επέτειος του θανάτου του Χέρτσλ, ίδρυτού του Πολιτικού Σιωνισμού, και του Μπιάλικ, έθνικού μας ποιητού.

Στη γιορτή αυτή το πρόγραμμα περιλαμβάνει την προβολή έγχρωμης ταινίας, άπαγγελίες ποιημάτων και έκτελεση μοντέρνων εβραϊκών τραγουδιών. Η γιορτή θα γίνει στη Στέγη του Κοριτσιού, όδός Κύπρου 43.

Ο ύπευθυνος της βιβλιοθήκης μας πληροφορεί ότι η βιβλιοθήκη της Οργάνωσης έχει ένισχυση αρκετά και μπορούν τα μέλη της να δανειστούν βιβλία και περιοδικά έβραϊκού περιεχομένου.

Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού προβλέπονται κινηματογραφικές παραστάσεις, έκδρομές και διαλέξεις.

Έπίσης διοργανώνεται πρωτάθλημα Πιγκ-Πόγκ στη Στέγη του Κοριτσιού, άπο το άθλητικό τμήμα της Οργάνωσης.

Η Σιωνιστική Οργάνωση Νέων φροντίζει να άρχισουν όσο γίνεται γρηγορό-

τερα έβραϊκά μαθήματα άπο τον καθηγητή κ. Ραφαήλ, για τους νέους.

Τό Διοικητικό Συμβούλιο της ΣΟΝ ύπενθυμίζει ότι έγγραφές μελών γίνονται κάθε μέρα 5-8 μ.μ. στα γραφεία της Οργάνωσης, όδός Περιάνδρου 3.

Καθηκόν όλων των νέων είναι να έγγραφούν μέλη της ΣΟΝ και να λάβουν ενεργό μέρος στις δράσεις της.

ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΩΝ

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΥ 3

ΤΗΛ. 28.556

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Η Σ.Ο.Ν. προσκαλεί όλα τα μέλη της και όλους τους φίλους τη στην έορτή που διοργανώνει την Κυριακήν 17 Ιουλίου έ.έ. και ώρα 7 μ.μ., στην Στέγη του Κοριτσιού, όδός Κύπρου 43, έπ' ευκαιρία του «20 Ταμούζ», επέτειου του θανάτου του Θ. Χέρτσλ και του Χ. Μπιάλικ.

COBETA
COMPAGNIE BELGE DE TRANSPORTS AERIENS
ΒΕΛΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

Γενικοί Αντιπρόσωποι:

ΑΛΛΑΛΟΥΦ & ΣΙΑ

Πραξιτέλους 33 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ. Γραφείων Πόλεως 27-784
Αεροδρομ. 99-246

Τακτικά αεροπορικά αναχωρήσεις
έξ ΑΘΗΝΩΝ διά ΧΑΪΦΑΝ και
ΡΩΜΗΝ, ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ, ΒΡΥΞΕΛ-
ΛΑΣ δις τῆς ἑβδομάδος με ἀντα-
πόκρισιν δι' ἄλλας τὰς Εὐρωπαϊ-
κάς πρωτευούσας.

Εἰσιτήρια καὶ Πληροφορίαι
εἰς ὅλα τὰ Γραφεῖα Ταξιδίων.

“ΑΤΘΙΣ”

ΜΟΔΑ - ΤΕΧΝΗ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 30 — ΤΗΛ. 34-462

Κουμπιά — Πλισέδες — Κοσμήμα-
τα — Γιακαδάκια — Ζαμπό — Κεντή-
ματα — Αζούρ — Ζώναι — Αγγρά-
φες — Νεοβούρ κ.λ.π.

“Ετοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελία

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

Συνεχῶς

Νέα καὶ Μοντέρνα Σχέδια

“ΑΤΛΑΝΤΙΣ”

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Ἐπισημῶς ἀνεγνωρισμένον

Τὸ Μοναδικὸν Ἰσραηλιτικὸν
Ταξιδιωτικὸν Γραφεῖον ἐν Ἑλλάδι
Διευθυντῆς Ἰδιοκτῆτης ΒΙΤΑΛ ΚΟΕΝ
Διὰ τὰ εἰσιτήριά σας Ἀτμοπολικῶς καὶ
Ἀεροπορικῶς Ἐξωτερικῶς καὶ Ἐσωτε-
ρικῶς σὰς Συνιστοῦμεν νὰ προτιμήσητε
τὸ ἐν λόγῳ Πρακτορεῖον

Ἐκδίδονται εἰσιτήρια μετὰ τῶν Ἑταιριῶν
Τ.Α.Ε. καὶ ΕΛΛ.Α.Σ. μετὰ τὴν ἐπίσημον τι-
μὴν καὶ ἈΜΕΣΟΝ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ.
Ἐξαιρετικὰ εὐκόλια διὰ τοὺς Μετανά-
στας καὶ Ἐπισκέπτας διὰ τὸ ἸΣΡΑΗΛ.
Συμβουλευθεῖτε μας διὰ πᾶ-
σαν ταξιδιωτικὴν ὑπόθεσιν

“ΑΤΛΑΝΤΙΣ”

Γλάδστωνος 2 - Τηλ. 30.179

ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ
ΔΑΥΙΔ Β. ΑΜΑΡΙΛΙΟ

ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ
ΣΗΡΑΣ — ΘΑΛΑΣΣΗΣ
ΚΑΙ ΑΕΡΟΣ (ΤΑΕ)

Δι' ἄλλην τὴν Ἑλλάδα
καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν

ΕΚΤΕΛΩΝΙΣΜΟΙ
ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΑΙ

ΩΡΟΛΟΓΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ν. ΒΕΡΥΚΟΚΑΚΗ ΚΑΙ ΣΙΑ

Μεγάλη συλλογή
Σανταϊώθ καὶ μεζουζώθ

ΤΗΛΕΦ. 24-772
ΕΡΜΟΥ 5 — ΑΘΗΝΑΙ

Α.Ε.Ε.Α. ΣΑΠΟΡΤΑ

ΝΑΥΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ

Οἶκος ἰδρυθεὶς ἐν ἔτει 1890

ΕΔΡΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΑΙ: Μέγ. Γιαννου-
λάτου — Τ. Θ. 21 — Τηλ. 45.383
ΥΠΟΚ)ΜΑ ΕΝ ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Κομνη-
ῶν 12 — Τ. Θ. 82 — Τηλ. 32-23

Πράκτορες τῶν:

Kedem Palestine Line Ltd., Haifa.
Zim Palestine Navigation Co. Ltd., Haifa
Israel Shipowners Pool Ltd., Haifa.
Israel America Line Ltd., Haifa.

ΝΑΧΜΟΥΛΗΣ

ΚΑΙ

ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΡΑΠΤΑΙ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 23

ΤΗΛ. 27418

ΑΘΗΝΑΙ